

the book is owned by kaii@geocities.com (member #27);
typed to Word Document by kaii@geocities.com;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (30/05/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

ประกวดคนหัวล้าน

ป.อินทรปาลิต

วันอาทิตย์ที่ ๘ เดือนนี้ ตรงกับวันคล้ายวันเกิดของท่านเจ้าคุณประสิทธิ์นิติศาสตร์ ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์"

คณะพรรคสี่สหายกับเมียๆ ของเขาพร้อมด้วยคนใช้ชายหญิงทุกคนในบ้าน "พัชรภรณ์" ต่างจัดหาของขวัญอันมีค่าตระเตรียมเอาไว้เพื่อมอบให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงความกตัญญูต่อท่านนั่นเอง

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้ปรึกษาหารือกับคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจนิกฯ ตอนสายวันหนึ่งภายในห้องสมุด "ฉันไม่อยากจะทำงานวันเกิดของฉันให้เอิกเกริกหรูหราจนเกินไปหรอกคุณหญิง เวลานี้ข้าวของทุกอย่างล้วนแต่มีราคาแพงมาก เมื่อเราส่งบัตรเชิญไปให้ใครเขาก็จะต้องอวยพรฉัน และจะต้องมีของขวัญติดมือมาให้ฉัน ตามธรรมเนียม"

คุณหญิงวาดว่า "ก็เลือกเชิญแต่เฉพาะญาติมิตรที่สนิทสนมกับเจ้าคุณสิคะ แต่จะจัดทำให้เรียบเชียบเกินไปก็ไม่ควร เจ้าคุณเป็นคนคบคิดผู้มั่งคั่ง เป็นผู้มีทั้งเกียรติและทั้งเงิน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้น

"นั่นนะซีครับคุณหญิง อ้ายเกียรติยศนี้แหละมันสำคัญมาก เราจะไม่ลังก็เพราะเกียรติยศ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หันมาทางเพื่อนเกลอของท่าน

"เจ้าคุณลองช่วยผมคิดบ้างซี ผมจะทำอย่างดีในงบประมาณหมื่นบาท"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะ

"หมื่นบาทไม่ได้หรอกเจ้าคุณ วิสก็ขณะนี้ป่าเข้าไปเกือบชวดละ ๓๐๐ บาทแล้วกระมัง โตะเงินชั้นที่หนึ่ง โตะละ ๑๐ คนก็ในราว ๔๐๐ บาท ค่าเหล่าค่าโชตานุหรีและผลไม้รวมทั้งหมดตกโตะละ ๑,๕๐๐ บาท ถ้า ๑๐ โตะก็ ๑๕,๐๐๐ บาทเข้าไปแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มเล็กน้อย

"ผมคิดว่าจะไม่เชิญแขกให้มากมายนักหรอกครับ จะเชิญอย่างมากเพียง ๒๐ คนเท่านั้นเอง"

คุณหญิงวาดลืมนตาโพล่ง

"๒๐ คนจะเชิญมาทำไมคะ อย่างน้อยก็ต้อง ๕๐ คน แต่ว่าเราไม่จำเป็นจะต้องมีลีลาศและร่าวงรอกคะ เพียงแต่เชิญมิตรสหายของเจ้าคุณมาร่วมรับประทานอาหารค่ำเท่านั้น มีเต็นตรงเต็นรำมันออกจะมากไป"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หันมามองดูภรรยาอดรักของท่านอย่างเกรงใจ แล้วพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง

"คุณหญิง...ง่า...เธอออกไปนอกห้องสมุดได้ไหมจ๊ะ ฉันอยากจะปรึกษาอะไรกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ลักครู่เกี่ยวกับการจัดงานคล้ายวันเกิดของฉันในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้"

คุณหญิงวาดลืมนตาโพล่ง ไม่ต้องสงสัยว่าท่านจะเดือดดาลสามีของท่านสักเพียงใด

"เอ๊ะ นี่ดิฉันไม่ใช่เมียของเจ้าคุณหรือคะ"

"แะะ แะะ ทำไมจะไม่ใช้"

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วย่นและขบกรามกรอด

"แล้วทำไมเจ้าคุณต้องไล่ดิฉันออกไปจากห้อง หนอยแะยังงี้ดูถูกกันนี่หว่า มีเรื่องลับลมคมนัย สลักสำคัญ เป็นเรื่องคอขาดบาดตาย ถึงกับไม่ไว้วางใจดิฉันเชียหรือคะ แล้วกันไว้อยู่กันมาเกือบ ๔๐ ปีแล้ว ดิฉันเคยทำตัวให้เจ้าคุณไม่ไว้วางใจอะไรบ้างบอกมาซีคะ บอกมาไว้วัย คุณหญิงวาดเลวทรามต่ำช้าอย่างไร พุดมานะ วันนี้ต้องชิบหายแน่ เป็นอะไรก็เป็นกัน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ตกใจเมื่อเห็นคุณหญิงวาดโมโหโทโสจนหน้าเขียว ริมฝีปากซีดเผือดมีท่าเหมือนกับจะเป็นลม ตามธรรมชาติคุณหญิงวาดเป็นคนไม่โห่ร้ายมาก แต่โกรธง่ายหายเร็ว

"เปล่า-เปล่า คุณหญิง"

คุณหญิงวาดแหวีด

"เปล่าๆหอกอะไรเล่า เจ้าคุณออกปากไล่ดิฉันหยกๆ เจ้าคุณบังจหนักๆ ท่านก็ได้ยิน"

"เดี๋ยว...ฟังฉันก่อนแม่वादจำ"

"อู๋ตาย เรียกแม่वाद หมายความว่าเจ้าคุณถอดบรรดาศักดิ์ดิฉันยังงั้นหรือคะ ดิฉันเป็นคุณหญิงที่ได้รับพระราชทานตราตั้ง ไม่ใช่คุณหญิงเฮงชวยที่แต่งตั้งตัวเองหรือให้คนอื่นเขาตั้งให้ เจ้าคุณก็ทราบดีแล้วว่าผู้ที่จะเป็นคุณหญิงได้นั้น ต้องเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายหมายของท่านผู้มีบรรดาศักดิ์เป็นพระยาพานทอง แล้วทำไมมาเรียกดิฉันว่าแม่वाद"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำหน้าซอบกล ท่านกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

"คุณหญิงที่รัก"

คุณหญิงวาดค้อนควับ

"อย่ามาดัดจริตทำเป็นฝรั่งหน่อยเลย แก่จะเข้าโลงอยู่แล้ว ที่รักตะหวักตะบวยอะไรกันอีก"

"แล้วกัน คุณหญิง"

"แล้วกันยังโงะ เลิกกันยังไต่เนะเจ้าคุณ" แล้วคุณหญิงวาดก็ร้องไห้ "ฮือ ฮือ เจ็บใจนัก เราเป็นเมียไม่ไว้ใจเราล่อออกจากห้อง ไม่ไว้ใจเมียแล้วจะไปไว้ใจหมาที่ไหนอีกเล่า ฮือ-ฮือ"

"ว่า..." เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คราง ทำตาบ้องแบริ้วมองดูเจ้าคุณบังจหนักๆ แล้วท่านก็ยกไหล่พร้อมกับแบมือทั้งสองข้าง "เรื่องนิดเดียวกลายเป็นเรื่องใหญ่ไปแล้ว"

คุณหญิงวาดร้องไห้โฮ หุดลูกขี้นย้อย่างเดือดดาล

"ไป-แต่งตัวไปอำเภอกับดิฉันเดี๋ยวนี้ ถอนทะเบียนสมรสเลิกกันเลย เมื่อไม่ไว้วางใจกันจะอยู่ร่วมกันทำไมคะ อ้ายเรารีเต็มไปด้วยความซื่อสัตย์จงรักภักดี เมื่อแต่งงานกันใหม่ๆ เพื่อนฝูงเขาอายุยังให้เล็กกับเจ้าคุณ เขารังเกียจเจ้าคุณที่หัวล้านกะบาลใส เรากก็ไม่รังเกียจ ทั้งรักทั้งบูชา ถึงหมื่นเขี้ยวหมื่นหินอย่างไร เรากก็ไม่ปริปากพูด แล้วจะเอาอย่างไรอีก คิดดูบ้างซิคะ เมื่อครั้งเจ้าคุณเป็นผู้พิพากษาอยู่ครุทหนองคาย ดิฉันต้องบุกป่าฝ่าดงไปกับเจ้าคุณ นั่งเกวียนคองอกแ่งกจนแท้งลูกไปคนหนึ่ง เจ้าคุณกินสินบนใครดิฉันก็ไม่เคยนิทาพัวพันพะนาให้ชาวบ้านเขาฟัง ฮี-ทุกวันนี้ที่เจ้าคุณมีเงินนับล้านไม่เพราะเจ้าคุณคอร์รัปชั่นหรือ เมื่อครั้งเป็นอธิบดีผู้พิพากษานะ กอบโกยไว้เท่าไร ไล่ก็ขูดดิฉันรู้ดี"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วท่านก็ลงทูนยกมือไหว้เมียของท่าน

"พอแล้วคุณหญิงจำ อย่าสาวไล่ให้กากินเลย"

เจ้าคุณบังจหนักฯ สะดุ้งโหยง

"เปล่า-ผมไม่ใช่อีกาหรอกนะเจ้าคุณ ผมเป็นเพื่อนรักของเจ้าคุณ ถึงทราบเรื่องไม่ดีของเจ้าคุณผมก็ไม่ปริปากให้คนอื่นรู้"

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขียวกับเจ้าคุณบังจหนักฯ

"เจ้าคุณก็เหมือนกัน เมื่อครั้งยังรับราชการเป็นนายทหาร เจ้าคุณเคยล่ำเสียดินโดยใช้ให้ทหารในบังคับบัญชาของเจ้าคุณขนฝืนและคุ่มกันฝืน เอาปืนกลตั้งบนหลังคารถ ตำรวจและพวกสรรพสามิตไม่มีใครกล้าตรวจค้นเจ้าคุณตั้งตัวได้ก็เพราะฝืนเถื่อนไซ้ไหมละคะ"

เจ้าคุณบังจหนักฯ อ้าปากหวอ

"เอ๊ะ ทำไมคุณหญิงเกิดมาพลิกพงศาวดารผมล่ะครับ ทะเลาะกับเจ้าคุณก็ทะเลาะไปซี ผมไม่เกี่ยวนี่นา"

คุณหญิงวาดค้อนควับ

"ไม่รู้ละ อยากรู้เป็นเพื่อนกันทำไมละ"

เจ้าคุณบังจหนักฯ ลั่นศีรษะซ่าๆ แล้วพุดยี้มๆ

"คุณหญิงทราบได้อย่างไรว่า เมื่อครั้งผมเป็นนายทหารผมค้าฝิ่นเถื่อนโดยใช้อิทธิพลของผม คุณหญิงเดาสวดอย่างนี้เสียเกียรติผมนะครับ"

คุณหญิงวาดหัวเราะทั้งน้ำตา

"คนอย่างดิฉันไม่เคยเดาสวดหรอกค่ะ ไส้ของเจ้าคุณก็ขดๆ ดิฉันทราบดี แม่โพแกอยู่ต่างๆ แกเล่าเรื่องเจ้าคุณให้ดิฉันฟังเสมอ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง หันมายิ้มกับเพื่อนเกลอของท่าน

"เจอเอาลูกกตัญญูเข้าให้แล้ว ดูเถอะครับ ถึงแม้คุณหญิงเป็นญาติผู้ใหญ่ ประไพมันก็ไม่ควรจะเล่าอดีตของผมให้ท่านฟัง จริง-ผมไม่ปฏิเสธหรอกว่าผมเคยขายฝิ่นเถื่อน ของมันขายกันได้นี่นา"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มแห้งๆ เปลี่ยนสายตามาที่ภรรยาของท่าน ซึ่งกำลังทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม

"คุณหญิงจำ อย่าเสียอกเสียใจไปเลยเท่าที่ฉันขอร้องให้เธอออกไปจากห้องสมุดเมื่อสักครู่นี้ ไม่มีอะไรหรอก เรื่องที่ฉันจะปรึกษากับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เป็นเรื่องที่คุณกลัวเธอจะหัวเราะเยาะเรา เลยขอร้องให้เธอออกไปจากห้องสมุด"

คุณหญิงวาดยกหลังมือเช็ดน้ำตา ใบหน้าของท่านสดชื่นขึ้นเล็กน้อย

"ผู้หญิงอย่างดิฉันไม่เคยหัวเราะเยาะหรอกค่ะ เรื่องมันเป็นยังไงคะ เล่าให้ดิฉันฟังซิ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถอนหายใจโล่งอกเมื่อคุณหญิงวาดพูดกับท่านด้วยเสียงปกติ และกิริยาโมโหโโสหายไปเกือบหมดแล้ว

"คือมันยังงี้คุณหญิง การทำบุญคล้ายวันเกิดของฉันในวันอาทิตย์ที่ ๘ พฤศจิกายนนี้ ฉันจะจัดทำเจี๊ยบๆ ตอนเช้ามีการตักบาตรทำอายุของฉัน ตอนค่ำเลี้ยงโต๊ะจีนโดยเฉพาะเพื่อนสนิทของฉันกับของเจ้าคุณปัจจนิกฯ ง่า-ฉัน-ฉันจะเชิญเพื่อนที่หัวล้านเหมือนกับเราโดยเฉพาะ เพื่อนที่หัวไม่ล้านไม่เชิญ เข้าใจไหมล่ะ"

คุณหญิงวาดหายใจกรอแล้ว ท่านกลืนหัวเราะแทบแยแต่ไม่กล้าหัวเราะ

"ยังงั้นหรือคะ เท่านั้นเองก็ต้องกลัวดิฉันหัวเราะเยาะ ตามใจเจ้าคุณเถอะค่ะ จะเชิญแขกหัวล้านหรือหัวดี ดิฉันไม่ขัดข้อง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หันมาทางเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ผมคิดว่า เรานัดชุมนุมหัวล้านกันสักทีดีไหมเจ้าคุณ เพื่อนของเราที่หัวอกอันเดียวกับเรามีอยู่ไม่น้อย ผมกะว่าทั้งเพื่อนเจ้าคุณและเพื่อนผมมีอยู่ประมาณ ๕๐ คน ล้วนแต่คุณหลวงคุณพระและเจ้าคุณทั้งนั้น เชิญมากินข้าวกันผมคิดว่าเราคงจะสนุกสนานและได้รับความสุขไม่น้อย"

"อ้อ เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดยานคาง "หมายความว่างานคล้ายวันเกิดของเจ้าคุณในปีนี้ เจ้าคุณจัดการเปิดชมรมหัวล้านขึ้นนี่"

"ยังงั้นซีครับ เราจะได้สนุกสนานกันเต็มที่ ไม่ต้องกลัวว่าใครจะกระเซ้าเรา"

คุณหญิงวาดหัวเราะคึก

"เข้าที่...เข้าที่มากเชียวค่ะ เจ้าคุณ ถ้าหากว่าเจ้าคุณทำได้อย่างนี้ละก็งานคล้ายวันเกิดของเจ้าคุณจะช่วยให้เจ้าคุณได้รับความสุขมากที่สุด ดิฉันขอสนับสนุนค่ะ และยินดีที่จะร่วมมือกับเจ้าคุณ เพื่อจัดงานคล้ายวันเกิดของเจ้าคุณให้ดีที่สุดที่ได้"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มแป้น

"เออ-คุณหญิงพูดอย่างนี้ชื่นใจจริงๆ ถ้าเช่นนั้นเป็นอันว่า ฉันจะส่งบัตรเชิญไปให้แต่เฉพาะมิตรสหายของฉัน และเพื่อนฝูงของเจ้าคุณปัจจนิกฯ ที่ศีรษะล้านเหมือนๆ กับเรา นับว่าเป็นครั้งแรกที่คนหัวล้านจะมาประชุมกันอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง ฉันเชื่อทีเดียวน่าฉันจะมีความสุขไม่น้อย เมื่อได้เห็นเพื่อนฝูงศีรษะล้านมาร่วมรับประทานอาหารและอวยพรให้ฉัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"สำหรับผมมีเพื่อนอยู่หลายคนทีเดียว ซึ่งทุกคนก็ล้วนแต่รู้จักคุ้นเคยกับเจ้าคุณและคุณหญิง และโดยมากเคยมาหาผมที่นี่"

คุณหญิงวาดมองดูหน้าเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แล้วพุดยิ้มๆ

"นอกจากการรับประทานอาหารค่ำแล้ว เราจะไม่มีกรรไกรเงินอะไรกันบ้างเลยเขียวหรือคะ อย่างน้อยก็ควรจะมีการเล่นเล็กๆ น้อยๆ ในหมู่ญาติมิตร"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ "ก็คุณหญิงไม่เอาร่างและลีลาไม่ใช่หรือ"

"คะ ลีลาและร่างทำให้หมดเปลืองเงินมากแล้วก็ไม่จำเป็นเท่าไรนัก เราจะต้องเรียกช่างไม้เขามาสร้างพลอ์กลางแจ้งที่สนามใหญ่หน้าตึก และต้องจ้างเขาตกแต่งไฟแต่งสถานที่ให้สวยงาม เมื่อไม่จำเป็นก็อย่าให้หมดเปลืองเลยนะคะ ดิฉันเห็นว่าการเล่นที่ไม่ต้องเปลืองเงินมีอยู่ถมไป เป็นต้นว่าเล่นหัวล้านชนกัน"

สองเจ้าคุณสะดุ้งเฮือกพร้อมๆ กัน แล้วเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็พุดขึ้นอย่างเคืองๆ

"มีเยี่ยงอย่างที่ไหนครับคุณหญิง เล่นหัวล้านชนกันก็แย่นะซีครับ"

คุณหญิงวาดหัวเราะงอหาย สองเจ้าคุณค้อนปะหลับปะเหลือก ลักครู่หนึ่งเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็ปรึกษาหารือกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เพื่อนเกลอของท่านอย่างเป็นทางการเป็นงาน

"เพื่อให้งานวันเกิดของผมครีกครั้งสนุกสนาน ผมคิดว่าเราเปิดการประกวดหัวล้านกันดีไหมครับเจ้าคุณ"

คราวนี้คุณหญิงวาดว่าเสียงอหายน่าคุณปัจจนิกฯ ฝรั่งหัวเราะออกไปจากห้องสมุด เสียงหัวเราะของท่านดังลั่นบ้าน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำตาปริบๆ แล้วเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็พุดขึ้นด้วยเสียงหนักๆ

"แหม-ผมเกลียดหน้ายายปากกระโดนนี่เหลือเกิน อ้ายเราไม่อยากจะให้รู้เรื่องก็จำเป็นให้แกู้ เมื่อรู้แล้วก็หัวเราะเยาะเรา"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ฟินหัวเราะ

"ไหนเมื่อกี้เจ้าคุณว่าอย่างไรนะครับ เจ้าคุณจะให้มีการประกวดหัวล้านอย่างนั้นหรือครับ"

"ครับ-ถูกแล้ว เป็นการประกวดเพื่อการรื่นเริงในหมู่มิตรสหายของเรา"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะเบาๆ

"เอ-ก็เข้าที่เหมือนกันนี่ครับ แล้วก็หลักการประกวดล่ะเจ้าคุณ เราจะประกวดโดยวิธีไหนปรึกษากันให้เรียบร้อย เพราะนี่ใกล้วันงานเข้ามาทุกทีแล้ว เหลือเวลาอีกห้าวันเท่านั้น"

ประมุขของบ้าน "พัชราภรณ์" นิ่งอึ้งไปสักครู่

"หลักการประกวดไม่มีอะไร เรายังงี้ก็แล้วกันนะครับ ถ้าหากว่าใครหัวล้านเส้นเดียวโล่งและเป็นมันแพลียิ่งกว่าใคร คนนั้นจะได้รับตำแหน่งชนะเลิศในการประกวด นอกจากนี้ก็ยังมีตำแหน่งรองอีกตำแหน่งหนึ่ง ผู้ชนะเลิศและรองผู้ชนะเลิศจะได้รับรางวัลอันเป็นของมีค่าที่สุด"

"มีค่าที่สุด..." เจ้าคุณปัจจนิกฯ ครางในลำคอ "ก็ควรจะเป็นถ้วยทองคำอย่างน้อยหนึ่งลิบบาทสำหรับผู้ชนะเลิศ ส่วนรองชนะเลิศนั้นก็ควรจะเป็นถ้วยทองคำเช่นเดียวกัน แต่มีน้ำหนักไม่เกินลิบบาท"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำตาปริบๆ

"เอ...รวมสองรางวัลเป็นน้ำหนักทองถึงสามลิบบาท คิดทั้งค่ากำหนดด้วยก็คงในราวหมื่นห้าพันบาทและอย่างต่ำที่สุดก็ในราวหมื่นสองพันบาท มันเป็นมิใช่หน่อยนาเจ้าคุณ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า "แต่ถ้าเราให้รางวัลของที่ไม่สู้จะมีค่า เป็นต้นว่าขันน้ำพานรองก็ดูจะไม่เหมาะน่าครับ เพราะเพื่อนฝูงของเราล้วนแต่คนใหญ่คนโตทั้งนั้น เป็นผู้มีเกียรติ ส่วนมากเป็นข้าราชการบำนาญ เป็นคหบดีผู้มั่งคั่ง และถ้าเป็นพ่อค้าก็หมายความว่า เป็นธุรกิจคนสำคัญ ไม่ใช่พ่อค้ากระจอกงอแง ไหนๆ เป็นความสุขของท่านเจ้าคุณแล้วก็ไม่น่าจะเสียดายของรางวัลที่เราจะให้เพื่อนฝูงของเรา ซึ่งจะทำการประกวดครั้งนี้นะครับ"

ประมุขของบ้าน "พัชราภรณ์" ต้องใช้ความคิดอย่างหนักหน่วงในเรื่องนี้

"เอายังงี้ดีไหมครับเจ้าคุณ?"

"เอายังไงครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มให้กับเพื่อนเกลอของท่านแล้วกล่าวว่า

"ผมขอให้ยายถึงสี่ตัวของเราร่วมมือกับเราด้วยซึ่งอย่างน้อยก็เป็นกรรมการตัดสิน สำหรับเจ้าหงวนผมจะขอ ถ้วยทองเพื่อให้รางวัลผู้ชนะเลิศ และรองชนะเลิศตลอดรางวัลชมเชย ซึ่งเงินหมื่นสองหมื่นย่อมไม่มีความหมายอะไร สำหรับเจ้าหงวน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำหน้าเบื่อหน่าย

"ผมเรียนเจ้าคุณตามตรงว่า ผมไม่ยากให้อ้ายสี่คนนี้อย่างเกี่ยวกับเราเลย ถ้าให้มาอยู่กับเราก็คงจะมีเรื่อง ปวดกะบาลไม่น้อย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะ

"เถอะน่า ช่างมันเถอะครับเจ้าคุณ มันไม่ใช่ใครอื่น ลูกหลานของเราทั้งนั้น ถึงแม้ว่าอ้ายหงวนกับอ้ายกร อยู่ข้างจะทะเล่ถึงสักหน่อย แต่ก็ใช้มันได้ เรื่องถ้วยทองที่จะให้รางวัลผู้ชนะเลิศ ผมออกปากคำเดียวกับอ้ายหงวนก็คง สำเร็จ เจ้าหงวนมันสปอร์ดีและใจดีสำหรับเรามากนะครับ คนที่กตัญญูรู้คุณคนอย่างเจ้าหงวนหาได้ยาก แต่คนเรานั้นก็ต้องมีดีบ้างชั่วบ้าง เรื่องทะเล่ถึงมันเป็นเรื่อง ถ้าเราไม่ถือก็ไม่มีอะไร"

"นั่นนะซีครับ" เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดยิ้มๆ "อ้ายผมว่าจะไม่ถือหรอก แต่แล้วก็อดโมโหไม่ได้ หมู่นี้รู้สึกรู้ว่า อ้ายหงวนค่อยยังชั่วหน่อย แต่อ้ายกรทะเล่ตลอดคค"

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างมองหน้ากันและยิ้มให้กัน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เอื้อมือกอดกริ่งบนโต๊ะ ขาดเสียงกริ่ง ลักครู่ บังตาประตูห้องก็เปิดออกเบาๆ เจ้าแห้วเดินย่องเข้ามาอย่างสงบเสงี่ยม ทรวดตัวลงนั่งพับเพียบบนพรม เตรียมฟังคำสั่งเจ้านายของเขา

"อ้ายแห้ว" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดเสียงหนักๆ "เจ้าเทวดาสี่คนนั้นไปทำงานกันแล้วหรือยัง"

เจ้าแห้วนิ่งนิก

"รับประทานคุณพลกับคุณหมอเฟิ่งนั่งรถออกไปจากบ้านเมื่อสักครู่เองแหละครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พยักหน้ารับทราบ

"แล้วเจ้าหงวนล่ะ"

"รับประทานอาเสี้ยกำลังแต่งตัวครับ อ้า-รับประทานคุณนิกรกำลังรับประทานส้วมอยู่"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ

"พอมีงนะซีรับประทานส้วม ก็มึงจะบอกว่าอ้ายกรมันกำลังส้วมอยู่ไม่ได้หรือ"

"แะะ แะะ คำรับประทานมันติดปากครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวกับคนใช้แก่นแก้วของท่าน

"เอ็งขึ้นไปข้างบน บอกเจ้าหงวนกับเจ้ากรลงมาหาข้าเดี๋ยวนี้"

เจ้าแห้วรับคำสั่งลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปจากห้องสมุดของบ้าน "พัชราภรณ์" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวกับ เพื่อนรักของท่านต่อไป

"ผมจะขอถ้วยทองจากเจ้าหงวนให้ผู้ชนะเลิศและรองชนะเลิศ ส่วนรางวัลชมเชยผมจะให้ที่เขียนหูหรือหัวเสื้อ ซึ่งผมจะออกเงินส่วนตัวของผมเอง"

"ยังงั้นก็ดีสิครับ งานของเจ้าคุณคงจะครึกครื้นมากทีเดียว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ว่า "สำหรับกรรมการ ผมจะเชิญท่านผู้มีเกียรติมาเป็นผู้ตัดสินชี้ขาดในการประกวด หัวล้านในครั้งนี้เป็นต้นว่าคุณท้าวใหญ่และท่านชายปรียากร เจ้าพระยามหาสมบัติฯ แต่จะให้เจ้าหงวนร่วมเป็น กรรมการด้วย ส่วนเจ้าพล เจ้ากรและพ่อติเรกให้ช่วยเหลือทั่วไป"

"หรือครับ ก็ดีเหมือนกัน แต่ห้ามเชิญผู้แทนหนังสือพิมพ์นะครับ ผมไม่ต้องการให้หนังสือพิมพ์ลงรูปถ่าย ของพวกเรา เพราะพวกเราจะเป็นตัวจำอวดสำหรับคนอื่น รังแต่จะให้เขาอึดใจเรา"

"จริงซีครับ พุดถึงศีรษะของเราแล้วน่าน้อยใจ ไม่ว่าเราจะอย่างไรไปไหน ใครเห็นเข้าถ้าไม่หัวเราะก็ตอ อมยิ้ม"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนหายใจหนักๆ

"เจ้าคุณยังตื่นครับ ตอนท้ายทยอยยังมีผมมากกว่าของผม และตอนกลางกระหม่อมก็มีหอมแถมบ้าง ส่วนผมเดินโล่งไปหมดเลย รู้สึกว่าปีนี้ผมที่ท้ายทยอยก็ร่วงไปมาก นอกจากนี้ศิระของผมนั้นยังเป็นมันยิ่งกว่าเก่า"

ประมุขที่บ้าน "พัชรภรณ์" มองดูเพื่อรักของท่านอย่างเห็นใจ

"ทำยังไงได้ครับเจ้าคุณ รูปท่านามทำ อ้าบางที่เจ้าคุณอาจจะชนะเลิศได้ด้วยทองเป็นเกียรติยศก็ได้"

เจ้าคุณปัจฉินึก ยิ้มออกมาได้

"ไม่แน่ครับ พระราชไมตรีฯ เขาก็ไม่เลว พระยาวิเศษฯ ก็ไม่ใช่เล่น จมื่นนริศฯ เขาก็เดินโล่งยิ่งกว่าผม แต่ว่า...เอาละครับ ผมสู้เต็มที่ คราวนี้แหละเราจะรู้กันว่าใครจะล้ำกว่าใคร"

สองเจ้าคุณต่างหัวเราะลั่น แล้วก็ปรึกษาหารือกันต่อไปในเรื่องการประกวดหัวล้านจนกระทั่งบังตาประตูห้องสมุดถูกเปิดออก เสียงหวนกับนิกรพากันเดินเข้ามา อาเสี้ยแต่งกายแบบสากลชุดสีเทาเข้ม ส่วนนิกรสวมเสื้อ-กั๊กและนุ่งผ้าขาวม้าตาหมากรุกสีแดงขาว ไบหนายู่ยี่และผมยุ่ง แสดงว่าเพิ่งตื่นนอน และยังไม่ได้อาบน้ำแปรงฟัน

สองสหายยิ้มให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และเจ้าคุณปัจฉินึกฯ

"คุณอาให้หาผมเรื่องอะไรครับ" อาเสี้ยกล่าวถาม

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ชี้อมือไปที่เก้าอี้นวม

"นั่งซี แกยังไม่รีบร้อนอะไรกันไม่ใช่หรือ"

เสียงหวนทรุดตัวนั่งเก้าอี้นวมริมหน้าต่าง

"ครับ ผมไม่มีธุระปะปังอะไรหรอกครับ จะไปตรวจงานที่โรงสีของผมเท่านั้น"

นิกรยกแขนบิดขี้เกียจ และอ้าปากหวาดังๆ แล้วเขาก็ทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิบนพื้น เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูหลานภรรยาของท่านอย่างเศร้าใจ

"แกเพิ่งตื่นหรือนี่"

นายจอมทะเล้นยกคิ้วแล้วหัวเราะ

"ครับ อากาศเย็นสบายผมก็เลยนอนเพลินไป แต่ว่าเมื่อคืนนี้ผมนอนไม่ใคร่หลับหรอกครับ กว่าจะหลับก็ตั้งสามทุ่มกว่าเลยนอนตื่นสายไปหน่อย"

ประมุขที่บ้าน "พัชรภรณ์" หัวเราะหึๆ

"คืนหนึ่งแแกนอนตั้ง ๑๒ ชั่วโมง อานอนเพียงหกชั่วโมงเป็นอย่างมาก คนที่นอนมากอย่างแกมักจะไม่มองทิว"

นิกรลั่นศิระ

"ตรงกันข้ามครับ ผมยิ่งนอนยิ่งฉลาด เพราะไม่มีใครจะได้ใช้สมอง ถ้าต้องการใช้เมื่อไรสมองของผมก็เปรียบปราด คุณอาครับคุณพ่อมีธุระอะไรที่จะใช้ผมหรือครับ บอกมาเถอะครับไม่ต้องเกรงใจ ถ้าเรื่องง่ายๆผมก็จะทำให้ ถ้ายากนักก็เห็นจะไม่ไหว" แล้วนิกรก็หัวเราะ "แหม-ผมกำลังสัวไม่ทันจะสุดเจ้าแห้วขึ้นไปเคาะประตูห้องน้ำเรียกผมก็เลยรีบชวนเจ้าหงวนลงมาข้างล่าง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ว่า "ฉันเห็นหน้าตาแกอย่างนี้ฉันไม่อยากพูดคุยกับแกเลย"

นิกรอมยิ้ม

"ไร้-ไม่เป็นไรหรอกครับคุณอา ข้างนอกขรุขระข้างในต๊ะตึงโหน่ง คนอย่างผมก็เหมือนลูกขนุนนั่นแหละครับ มองดูข้างนอกมีแต่หนาม ไม่น่าดูเลย แต่ผ่าออกแล้วเห็นเนื้อเหลืองอ้อย ใครๆ ก็ชอบ"

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ก็กล่าวกับสองสหายอย่างเป็นทางการเป็นงาน

"แกสองคนรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า วันอาทิตย์ที่ ๘ เดือนนี้เป็นวันอะไร"

นิกรรีบชูมือขวาขึ้นเหนือศิระแบบเด็กนักเรียนเมื่อถูกครูถาม

"ผมรู้ยะ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อดหัวเราะไม่ได้

"วันอะไร" ท่านถามยิ้มๆ

"วันคล้ายวันประสูติของคุณอานะซีครับ"

ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" สะดุ้งเฮือก

"ไม่ใช่วันประสูติไว้ย วันคล้ายวันเกิด เรียกเสียให้ถูก อาไม่ใช่เจ้าจะได้เรียกวันประสูติ ประเดี๋ยวก็เหากิน กระบาลอาเท่านั้นเอง"

นิกรหัวเราะ

"ก็คุณอาเชื่อเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ชมวดคิ้วย่น

"เชื่ออะไรวะ"

"เชื่อบวกลี้..." แล้วนิกรก็หัวเราะ

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ จู๋ปาก

"เลิกทะเลาะเสียทีเถอะนำเจ้ากร มาพูดกันเป็นเรื่องเป็นราวดีกว่า งานคล้ายวันเกิดของอาในวันที่ ๘ เดือนนี้ อาจจะขอร้องให้แกทั้ง ๔ คนร่วมมือกับอาด้วย แกจะขัดข้องไหม"

นายจอมทะเล้นตอบโดยไม่ต้องคิด

"ทั้งชีวิตและเลือดเนื้อของผม เป็นพลีแก่คุณอาแล้วไม่ต้องถามหรือครับจะให้ผมทำอะไรบ้าง โปรดบัญชา มากี่แล้วกัน ผมก็ตั้งใจอยู่แล้วว่าจะช่วยคุณอาให้เต็มที่"

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

"ผมเช่นเดียวกันครับ เมื่อคืนวานนี้เรา ๔ คนยังได้ปรึกษาหารือกัน ดิเรกเขาจะเอาดนตรีสุนทราภรณ์ มาช่วย ผมจะเอาจิ้งวมาช่วย ๓ โรง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กลืนน้ำลายเอือก

"ไม่ต้องหรืออ้ายหลานชาย อย่างถึงต้องกับเอามาช่วยอาเลย อาชอบเจียบๆ อยากจะสนุกสนานเพื่อนฝูง ของอาเท่านั้น การบรรเลงก็ไม่จำเป็น"

"โธ....." นิกรตรง "ผมตั้งใจไว้แล้วว่า จะหามหรสพมาช่วย อย่าให้เสียความตั้งใจของผมเลยครับคุณอา คุณอาไม่ต้องจ่ายอะไรหรือครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูหลานภรรยาของท่านอย่างชื่นชม

"ขอบใจแกมากหลานชาย อย่างนี้สละถึงจะเรียกว่าแกต์ญูรู้คุณอา ซึ่งอาก็ได้เลี้ยงดูแกมาตั้งแต่แกยัง รุ่งหนุ่มแล้วก็รักใคร่แกมาก เอาอกเอาใจแกยิ่งกว่าตัวเอง แทบจะกล่าวได้ว่าอารักแกเท่าๆ กับเจ้าพล" พูดจบ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็หัวเราะชอบใจ "แกไปติดต่อว่าจ้างมหรสพเขาไว้ยังงั้นหรือ"

นิกรอมยิ้มแก้มตุ่ย

"ครับ-ผมวางประจำให้เขาไว้เรียบร้อยแล้ว"

"ถ้าจะเป็นจำอาวดเสียล้อตอกกระมัง" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดยิ้มๆ "เพราะนายเสียล้อตอกกับแกชอบพอกันมาก เคยไปมาหาสู่กันเสมอ"

นายจอมทะเล้นสันตริษะ

"เสียล้อตอกไม่ทันสมัยเสียแล้วละครับ การแสดงจำอาวดในยุครปมาณูเป็นของล้ำสมัยเกินไป ไม่สมควรจะมาแสดงในงานคล้ายวันเกิดของคุณอา"

ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" หัวเราะชอบใจ

"ถ้ายังงั้นอะไรละ"

นิกรพูดหน้าตาเฉย

"หนังตะลุงกับดอกไม้ไฟ ผมวางมัดจำเขาไว้เรียบร้อยแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สะดุ้งเฮือก ท่านโอรสนิกรจนตาเหล่ ท่านแม่ปากแน่นแล้วตะโกนสุดเสียง

"หนังตะลุงกับดอกไม้ไฟนะ เขามีเฉพาะงานศพเท่านั้นแหละไว้ย หนอยเนะนี่แกแข่งให้ฉันตายหรืออย่างไร เอาไว้เล่นวันเกิดแกเถอะ"

นิกรทำตาปริบๆ หันมาทางกิมหงวน

"ถ้าเช่นนั้นเราไปบอกคืนเขาก็แล้วกัน ยอมเสียเงินมัดจำให้เขา"

อาเสี้ยหัวเราะก๊าก

"อย่าพูดให้เสียเวลาน้อยเลยวะอ้ายกร แก่ไม่ได้ไปติดต่อกับเขาลักหน้อย พูดเพื่อเจ้าเป็นบ้าไปได้ คุณอา ท่านกำลังจะปรึกษาหารือกับเราอย่างเป็นทางการ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูลูกเขยของท่านด้วยความอดทนระอาใจ

"ทะเล้งตลอดศก ไม่รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่" แล้วเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็หันมาทางเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เพื่อนรักของท่าน "เจ้าคุณจะให้เจ้าหงวนเขาช่วยอะไรบ้างก็บอกมันซีครับ คนอย่างอ้ายหงวนไม่ได้เป็นคนใจไม่ไ้ระกะกำ เจ้าคุณออกปากคำเดียวเป็นต้องสำเร็จ"

คราวนี้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มอายๆ มองดูหน้าเสี้ยหงวน แล้วท่านก็พูดอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

"เจ้าหงวนหลานรัก อากับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้ร่วมมือกันจัดงานวันเกิดของอาในปีนี้ให้สนุกสนานครึกครื้น แต่แขกที่จะเชิญมานั้นอาตั้งใจไว้ว่า อาทั้งสองคนจะเลือกเชิญเฉพาะมิตรสหายที่รักใคร่คุ้นเคยกันจริงๆ แล้วก็แคงจะแปลกใจอย่างยิ่ง ถ้าอาจะบอกแก่ว่า แขกของอาทุกคนเฉพาะแขกผู้ชาย จะต้องเป็นผู้มีศรัทธาเช่นเดียวกับอาทั้งสอง"

อาเสี้ยนัยน์ตาเหลือก มองดูเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ด้วยความขบขันและแปลกใจยิ่ง ส่วนนิกรยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก

"เอากันยังงี้เซียวหรือครับ" อาเสี้ยพูดพลางหัวเราะพลาง

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พยักหน้า

"เออ-อาจะทำเพื่อความสุขของอาและได้ตกลงกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เรียบร้อยแล้ว ในวันนี้เรามีการประกวดหัวล้านชิงรางวัลชนะเลิศ ผู้เข้าประกวดก็คือมิตรสหายของอาทั้งสองคนนั่นเอง อาจะให้แคงเป็นกรรมการตัดสินคนหนึ่ง และจะเชิญท่านผู้มีเกียรติอีกหลายคนมาเป็นกรรมการด้วย"

อาเสี้ยพยายามกลั่นหัวเราะแทบแยม ส่วนนิกรก็เช่นเดียวกัน

"เอาซีครับคุณอา" กิมหงวนพูดพลางหัวเราะเบาๆ "ผมรู้สึกเป็นเกียรติผม เชิญผมเป็นกรรมการประกวดหัวล้านเจ็ดจำพวก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โบกมือแล้วพูดเสริมขึ้น

"เปล่าโวย ไม่ได้ประกวดเจ็ดจำพวก"

นิกรถามว่า "แล้วประกวดยังงีละครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อธิบายให้หลานภรรยาของท่านทราบ

"ประกวดว่าใครล้านเลียนเป็นมันที่สุด คนนั้นก็ได้รับรางวัลชนะเลิศ และมีรางวัลรองชนะเลิศอีกรางวัลหนึ่ง นอกจากนั้นเป็นรางวัลชมเชย แก่อย่าหัวเราะเยาะเย้ยเลยเจ้ากร มันเป็นความสุขของอาอีกขอให้แคงช่วยเหลืออาด้วยความเต็มใจเถิด"

คราวนี้นิกรยกมือไหว้อาเขยของเขาอย่างนอบน้อม

"เอาละครับ ผมสี่คนยินดีจะช่วยเหลือจนเต็มสติความสามารถ สุดแล้วแต่คุณอาจะบัญชาใช้มา"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มออกมาได้

"ขอบใจ-ขอบใจแคงมาก" แล้วท่านก็พูดกับกิมหงวน "อาตั้งใจว่า อาจะให้รางวัลผู้ชนะเลิศในการประกวดหัวล้านด้วยของมีค่ายิ่ง คือถ้วยทองคำหนักยี่สิบบาท ส่วนผู้ที่ได้รับตำแหน่งรองชนะเลิศก็จะได้ถ้วยทองคำหนักสิบบาท สำหรับผู้ที่ได้รับรางวัลชมเชยก็จะได้รางวัลขันน้ำพานรองเป็นเกียรติยศ หรือที่เซียบูหรีหัวเสื่อ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า "การประกวดหัวล้านครั้งนี้ นับว่าเป็นการประกวดอย่างบรรดาคักดีทีเดียว เพราะผู้ที่เข้าประกวดล้วนแต่เป็นคุณหลวงคุณพระและเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่ทั้งสิ้น หรือไม่ก็เป็นนักธุรกิจชั้นสูง เป็นคหบดีผู้มั่งคั่ง เราจะประกวดกันในหมู่ญาติมิตรโดยเฉพาะ ซึ่งเรียกว่าเป็นการภายใน และจะไม่ยอมให้บุคคลภายนอกเข้ามายุ่งเกี่ยวเป็นอันขาด"

เสี้ยหงวนยิ้มให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

"คุณอาจจะให้ผมช่วยอะไรบ้างล่ะครับ"

ประมุขที่บ้าน "พัชรภรณ์" มองดูเสียหงวนอย่างเกรงใจ

"ถ้าหากว่าแกไม่ขัดข้องแล้ว อาอยากจะให้แกช่วยด้วยทองทั้งสองใบ สำหรับให้ผู้ชนะเลิศและรองชนะเลิศ แกจะช่วยเอาได้ไหม ด้วยชนะเลิศหนักยี่สิบบาท คงเป็นเงินประมาณ ๔,๐๐๐ บาทเศษ ด้วยรองชนะเลิศหนักสิบบาท ก็อยู่ในราวสี่พันเศษๆ รวมทั้งค่ากำหนดด้วยสองใบคงเป็นเงินหมื่นกว่า"

โดยไม่ต้องคิด อาเสียกิมหงวนตอบเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทันที

"ตกลง-ตกลงครับคุณอา เงินหมื่นบาทเพื่อช่วยงานวันเกิดของคุณอาแล้ว ขนหน้าแข็งของเสียหงวน ไม่ได้ร่วงหลุดไปเลยแม้แต่เส้นเดียว อย่าว่าแต่หมื่นบาทเลยครับ ล้านบาทยังได้ ที่พูดนี้ไม่ใช่ผมล้อคุณอา นะครับ ให้ผมรากเลือดลงแดงตายซีครับ คราวนี้ผมพูดจริงๆ"

สองเจ้าคุณหัวเราะชอบใจไปตามกัน

ประมุขที่บ้าน "พัชรภรณ์" ยื่นมือให้กิมหงวนจับ

"อาชอบใจแกมากไอ้หลานชาย นึกแล้วว่าแกจะต้องช่วยเหลืออาด้วยความเต็มใจ"

นิกรพูดโพล่งขึ้น

"ให้ผมช่วยบ้างซีครับคุณอา สำหรับรางวัลชมเชยมีกี่รางวัลครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ นิ่งคิด แล้วถามเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"เอากี่รางวัลดีเจ้าคุณ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า "เอาเพียงสองรางวัลก็ดีแล้วครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เห็นพ้องด้วย เปลี่ยนสายตามาที่นิกร

"เป็นอันว่ามีสองรางวัล สำหรับรางวัลชมเชยแกจะช่วยให้ชั้นน้ำพานรองยั้งงั้นหรือ"

นิกรพูดเสียงหนักแน่น

"ผมช่วยเด็ดขาด ผมจะซื้อชั้นอลูมิเนียมขนาดใหญ่มาเตรียมไว้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคายน

"เดี่ยว-เดี่ยว อ้ายกร แกจะให้ชั้นอะไรวะ พูดอีกทีซี"

นิกรหัวเราะ

"ชั้นอลูมิเนียมครับ หรือไม้กั้นลงหินก็ได้ ผมจะหาพานรองให้เสร็จ และจะจัดดอกไม้ใส่ชั้นให้สวยงามทีเดียว"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กระพริบตาถี่เร็ว มองดูลูกเขยของท่านอย่างหมั่นไส้

"ชั้นอลูมิเนียมหรือชั้นลงหินนะ ไม่มีใครเขาเอามาให้รางวัลกันหรอกโว้ย อย่างน้อยก็ต้องชั้นเงิน แกอย่ากระตุกให้มันมากนักเลยนะ"

นิกรขมวดคิ้วย่น

"เอากันหนักหนาขนาดนี้เขี้ยวหรือครับ"

"เออ" เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดเสียงหนักๆ "ก็ต้องใช้ชั้นน้ำพานรองเงินชิวะ แกอย่าชี้แจงให้มากนัก ฉันรู้สึกว่าคุณเงินของแกมันช่างมีค่าเสียจริงๆ"

นายจอมทะเล้นหัวเราะชอบใจ

"ผมพูดเล่นหรือครับคุณพ่อ กะอีสมบัติชั้นสองใบอย่างมากก็พันบาทเท่านั้น ทำไมผมจะให้ไม่ได้ เป็นอันว่าของรางวัลสำหรับรองชนะเลิศ ในการประกวดหัวล้านผมจะเป็นผู้ให้เองนะครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มแป้น

"ดีแล้ว อาชอบใจแกมาก"

เสียหงวนกล่าวปรารภกับเจ้าคุณทั้งสอง

"ผมอยากจะได้เห็นสักหน่อย แต่ถ้าคุณอาทั้งสองไม่เห็นพ้องก็ตามใจนะครับ การประกวดหัวล้าน ในครั้งนี้ ผมจะยอมให้ประกวดหัวล้านทั้งเจ็ดจำพวก เพราะท่านที่มีศีรษะล้านนั้นยอมล้านคนละแบบไม่เหมือนกัน"

ตามแบบฉบับของหัวล้านเขาจำแนกไว้เป็นเจ็ดประเภท หรือเจ็ดจำพวก คือ ทุงหมาหลง, ดงช้างข้าม, ง่ามเทโพ, ชะโดตีแปลง, แร้งกระพือปีก, ฉีกขวานฟาด, แล้วก็ราชครึ่งครา"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำหน้ากระแจะระดอขบกล แล้วเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็กล่าวกับเสี่ยหงวน "แต่ขอให้แกคิดดูให้ดีเพื่อนฝูงของอาที่จะเชิญมานั้นมีจำนวนมากก็ไม่เกินสิบคน ถ้าการประกวดหัวล้านเจ็ดจำพวก ก็ต้องใช้คนหัวล้านมากมายหลายร้อยคน แล้วอาจะไปเอาที่ไหนมาวะ"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ผมจะจัดคนหัวล้านให้ ฟรุ้งนี้ผมจะไป "พิมพิไทย" ลงประกาศแจ้งความ รางวัลชนะเลิศถ้วยทองหนักถึงยี่สิบบาท คนที่ไหนๆ ก็ต้องมาประกวด ปะเหมาะเคราะห์ดีก็ได้ถ้วยทองเอาไปขายอย่างซี้หู่ซี้หู่มาก็เจ็ดพันแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลั่นศีรษะ

"ไม่ตีแน่ อาต้องการประกวดกันในระหว่างมิตรสหาย และจะไม่ยอมให้คนภายนอกเข้ามายุ่งเกี่ยว"

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ เสี่ยหงวนจ้องมองดูกลางกบาลเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ

"ผมว่าคุณอามีหวังแน่ ได้ถ้วยทองยี่สิบบาทร้อยเปอร์เซ็นต์เชียวนะ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มอายๆ

"ก็ไม่น่าแน่ บางคนเขาเป็นมันแผลบยิ่งกว่าอาเป็นไหนๆ ซึ่งเราจะเชิญมาในวันคล้ายวันเกิดของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และเขาจะเข้าประกวดด้วย บัตรเชิญทุกบัตรอาทั้งสองจะไปส่งด้วยตนเอง เพื่อบอกล่วงหน้าว่าจะมีการประกวดหัวล้านชิงรางวัลถ้วยทอง"

เสี่ยหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ผมจะต้องให้คะแนนคุณอา ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มๆ ในฐานะที่ผมเป็นกรรมการ" แล้วอาเสี่ยก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ "สำหรับคุณอาจะต้องให้รองชนะเลิศ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะชอบใจ ยกมือลูบค้ำศีรษะอันล้านเลี่ยนของท่าน

"แกทำเช่นนี้ไม่ได้หรอกเจ้าหงวน แกจะต้องตัดสินด้วยความยุติธรรม อย่ามีการเลือกที่รักมักที่ชัง คนอื่นเขาจะนิทานได้ สำหรับอาทั้งสองคนนะไม่ต้องการชนะเลิศหรือรองชนะเลิศหรอก อยากให้เพื่อนฝูงเขาได้รางวัลมากกว่า"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"เด็ดแน่...งานวันเกิดของคุณอาปีนี้เด็ดขาดเลยครับ แต่ถ้าจะให้ดีแล้ว ผมคิดว่าควรจะมีการประกวดเพิ่มเติมอีกอย่างหนึ่ง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เลิกคิ้ว

"แกจะให้มีการประกวดอะไรอีกล่ะ"

นิกรอมยิ้ม

"ประกวดหัวล้านชนกันครับ ชนกันแบบชนช้างเลย อย่างที่เรียกกันว่าทุททุตีนั่นแหละครับ ผู้ที่แข่งขันคลานเข้าหากัน แล้วก็ชนกันอย่างสะบัดหันแหลก มึงไปก็กูไป ใครสู้ไม่ได้ก็ล่าถอยออกไป ใครทนได้เป็นคนสุดท้ายก็เป็นผู้พิชิต ถ้าหากมีการประกวดอย่างนี้ละก็ผมยินดีสละถ้วยทองหนักร้อยบาทเชียวนะครับ ถ้าผมไม่ให้อภัยอย่าเรียกว่าลูกคนเลย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะ แล้วหยุดหัวเราะทันทีทันควัน

"พอแล้ว ไปล้างหน้าแปรงฟันเสียที่อ้ายเปรด"

นิกรหัวเราะงอหาย ลูกขึ้นเดินหัวเราะออกไปจากห้องสมุด เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูนาฬิกาที่ผนังตึกแล้วกล่าวกับเสี่ยหงวน

"แกจะไปตรวจโรงสีของแกก็ไปเถอะ เรื่องถ้วยทองสองใบแกจัดหาได้แล้ว"

อาเสี่ยลุกขึ้นยืน

"ครับ-ผมจะจัดการให้เรียบร้อยทีเดียว บ่ายวันนี้ผมจะแวะที่ร้านช่างทองจ้างเขาทำถ้วยเป็นการด่วน อ้อ-มีการสกัดตัวอักษรด้วยไหมครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ว่า "ก็ควรจะมีคำจารึกบ้าง แกไปคิดดูเถอะว่า ควรจะเขียนคำจารึกไว้ในถ้วยว่าอย่างไร"

กิมหงวนนั่งนึก

"เออละครับ ถ้วยทองที่หนักยี่สิบบาทผมจะให้ช่างเขียนคำจารึกว่า ชนะเลิศในการประกวดหัวล้าน พ.ศ. ๒๔๙๖ และอีกใบหนึ่งจะจารึกว่า รางวัลรองชนะเลิศ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มด้วยความพอใจ

"ดีแล้วอ้ายหลานชาย ช่วยอาหน้อยเถอะพ่อคุณ งานวันเกิดของอาในวันที่ ๘ เดือนนี้ จะต้องครีกครื้นมโหฬารที่สุด ในหมู่วงศ์ญาติของเราโดยเฉพาะ"

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย และยกมือไหว้ท่านเจ้าคุณทั้งสอง

"ผมรบกวนเวลาคุณอาทั้งสองมานานแล้ว ผมกลับบ้านเสียทีละครับ"

"หา" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องลั่น "นี่ไม่ใช่บ้านของแกหรือหรือ"

เสี่ยหงวนสะดุ้งเฮือก

"อ้อ-ผมลืมไปครับ แหม-หมูนี่สติสตั้งไม่ใครจะอยู่กับเนื้อกับตัวเลย ผมไปละครับ" พุดจบกิมหงวนก็พาตัวเดินออกไปจากห้องสมุด

สองเจ้าคุณหันมามองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน

"สำเร็จแล้ว" เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสียงหัวเราะ "อ้ายหงวนมันใจป่าพอใช้ได้ เราขอถ้วยทองสองใบอ้ายเสี่ยตอบตกลงโดยไม่ต้องคิดเลย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะ

"เงินหมื่นสองหมื่น ไม่มีความหมายอะไรสำหรับเจ้าหงวนหรือครับ และเพราะเราก็มไม่ใช่คนอื่น เป็นญาติผู้ใหญ่ของมัน เมื่อเราออกปากมันก็ต้องช่วยเป็นของธรรมดาอยู่นั่นเอง"

ทันใดนั้นเอง บังตาประตูห้องก็ค่อยๆ ถูกผลักออกทีละน้อย เจ้าแห้วถือถาดเงินใส่แก้วกาแฟร้อนสองแก้วเดินเข้ามาในห้อง แล้วทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าเบื้องหน้าท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง วางถาดเงินลงบนโต๊ะเล็กๆ

"ใครสั่งให้ออกาแฟมาให้ช้าวะ" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถาม

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานไม่มีใครสั่งหรือครับ รับประทานผมขงมาให้ได้ทำเอง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะชอบใจ

"อือ-มีงตีมาอ้ายแห้ว มีแกใจอย่างนี้ใช้ได้ ไม่ต้องให้ออกปาก"

เจ้าแห้วประสานมือทั้งสองข้างไว้ระหว่างอกเงยหน้าขึ้นมองดูหน้าผู้ใหญ่ทั้งสอง

"รับประทานการประกวดหัวล้าน ในวันที่ ๘ เดือนนี้ ได้ทำจะให้กระผมรับใช้อะไรบ้างครับ"

เจ้าคุณทั้งสองทำคายนพร้อมๆ กัน

"ทำไม้มิ่งรัฐวะ" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ถามอย่างไม่พอใจ

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานคุณนิกรเล่าให้ฟังครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ขยับเท้าจะเตะเจ้าแห้ว

"ไป-ออกไปให้พ้น ไม่ใช่กการอะไรของมิ่ง เรื่องของคน หมาไม่ต้องเกี่ยว"

"อ้าว" เจ้าแห้วอุทานเสียงหนักๆ แล้วลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องสมุดของบ้าน "พัชราภรณ์"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คงนั่งปรึกษาหารือกันต่อไปอย่างเงียบๆ

คณะพรรค ๔ สหายได้ร่วมมือช่วยกันจัดงานคล้ายวันเกิดของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ นิตศาสตร์อย่างแข็งแรง โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ซึ่งทุกคนต้องสละทรัพย์ส่วนตัวในงานนี้ไม่ใช่น้อย โดยเฉพาะอาเสี่ยกิมหงวนเป็นผู้ที่ออกเงินมากที่สุด

ดร.ดิเรก ณรงฤทธิ ได้ออกเงินส่วนตัวจ้างผู้รับเหมาก่อสร้าง ให้สร้างเวทีประกวดหัวล้านขึ้นที่สนามใหญ่หน้าตึก ขนาดของเวทีกว้างประมาณ ๖ เมตร ลึกประมาณ ๔ เมตร สร้างคล้ายโรงละครกลางแปลงมีความมั่นคง

แข็งแรงมาก ใช้ผ้าดิบบุฝาและหลังคาทาสีขาวสะอาดตา พื้นเวทีปูพรมน้ำมันขนาดใหญ่ มีฉากเป็นรูปสวนดอกไม้ สร้างฉากแผงของละคร มีหลังระบายแพรสวยงามมาก ส่วนม่านหน้าเวทีนั้นสีแดงสด เชิงม่านมีแถบเหลือง ดร.ดิเรก ได้ควบคุมการตกแต่งไฟฟ้าด้วยตนเอง ซึ่งนายแพทย์หนุ่มรับรองว่าขณะที่ประกวดหัวล้านได้เริ่มต้น ผู้ดูทุกคนจะต้องตื่นตื่นในความงามของแสงสีวิทยาศาสตร์ ซึ่งเกิดจากความสามารถของเขา การก่อสร้างเวที ประกวดหัวล้าน ดร.ดิเรกต้องจ่ายเงินถึง ๑๕,๐๐๐ บาท แต่ดิเรกกับประกาก็ภาคภูมิใจอย่างยิ่ง ที่เขากับหล่อนได้มีโอกาสแสดงความสามารถที่ต่อเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ซึ่งทุกวันนี้ ดร.ดิเรกกับภรรยาอดรักของเขา ได้อาศัยอยู่ในร่มไม้ชายคาของท่าน ด้วยความสุขในฐานะลูกหลานโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ แม้แต่สตางค์แดงเดียว ได้มีสิทธิ์อิสระในบ้านทุกๆ อย่างเช่นเดียวกับ พล พัชรภรณ์

เวทีประกวดหัวล้านสร้างเสร็จในตอนเย็นวันเสาร์ที่ ๗ พฤศจิกายน ซึ่งหมายความว่าการตกแต่งสถานที่ภายในบริเวณบ้าน ในความอำนวยความสะดวกของนิกรได้เสร็จเรียบร้อยเช่นเดียวกัน

ในที่สุดก็ถึงวันคล้ายวันเกิดของเจ้าคุณประสิทธิ์นี้ดีศาสตร์

คนในบ้าน "พัชรภรณ์" ตื่นนอนตั้งแต่เช้าตรู่ และมีการเคลื่อนไหวกันอย่างผิดปกติ ในราว ๖.๐๐ น. เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้ออกไปตักบาตรที่หน้าบ้าน "พัชรภรณ์" มีบ่าวไพร่หลายคนติดตามออกไปด้วย เจ้าคุณรู้สึกชื่นใจเสียบๆ ที่ท่านตักบาตรแก่พระภิกษุสงฆ์มีจำนวนเท่ากับอายุของท่าน หลังจากนั้นท่านก็กลับเข้ามาในบ้าน และตรวจดูบริเวณบ้านโดยรอบเพื่อเตรียมรับรองมิตรสหายของท่านในเย็นวันนี้ ซึ่งจะมารับประทานอาหารและอวยพร นอกจากนี้แขกทุกคนที่เป็นเพื่อนฝูงของท่านกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ก็พร้อมที่จะเข้าประกวดหัวล้านชิงรางวัลถ้วยทอง

คณะพรรค ๔ สหาย ไม่ได้ออกจากบ้านไปไหนเลย ทุกคนช่วยกันแต่งสถานที่ และตรวจดูความบกพร่องต่างๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ตั้งใจจะจัดงานวันเกิดของท่านอย่างเสียบๆ แต่ก็ไม่อาจทำได้ ดร.ดิเรกเตรียมฉายภาพยนตร์ข่าวท่องเที่ยวเมืองไทยให้แขกชมในคืนวันนี้ ซึ่งภาพยนตร์ทุกม้วนนายแพทย์หนุ่มได้ถ่ายและล้างด้วยตนเอง เป็นภาพยนตร์ที่ชนะศึกษาที่ช่วยให้เกิดความรู้ในภูมิประเทศต่างๆ ของประเทศไทยเป็นอย่างดี

พวกคนใช้ในบ้าน "พัชรภรณ์" พร้อมใจกันจัดวงปี่พาทย์บรรเลงกันในคืนวันนี้ โดยมีเจ้าหัวเป็นหัวหน้าวง และเป็นนักร้องด้วย ปี่พาทย์สมัครเล่นวงนี้เล่นกันงูๆ ปลาๆ แต่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ไม่อาจจะขัดศรัทธาของพวกคนใช้ได้ก็ต้องปล่อยให้เขาสนองคุณท่าน

คุณหญิงวาดกับสีนางเหน็ดเหนื่อยไปตามกันโดยเฉพาะเมียๆ ของสีสหาย ต้องควบคุมคนใช้ตกแต่งบ้าน "พัชรภรณ์" ไม่ให้มีอะไรกะกะกรูกรัง นอกจากนี้ยังช่วยกันทำกับแก้มสำหรับต้อนรับแขก ส่วนอาหารนั้นเป็นอาหารจีน โดยมีมือพ่อครัวภัตตาคารยองยองเหลาของอาเสี้ยกิมหงวน ซึ่งอาเสี้ยได้ติดต่อกับผู้จัดการภัตตาคารเรียบร้อยแล้ว ทางภัตตาคารจะส่งโต๊ะเก้าอี้พร้อมด้วยอาหารสดและพ่อครัว ตลอดจนภาชนะต่างๆ ในการรับประทานอาหารมาที่บ้าน "พัชรภรณ์" ในเวลา ๑๖.๐๐ น. ตรง และอาหารที่จะเสิร์ฟแขกค่ำวันนี้ก็เป็นอาหารจีนชั้นพิเศษหรือเรียกว่าชั้นที่หนึ่ง โต๊ะละพันบาท โดยไม่รวมเหล้าและโซดา แต่อาเสี้ยกิมหงวนให้ฟรีสำหรับงานวันเกิดของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

เวลาผ่านไปด้วยความสุขกายสบายใจของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ท่านได้เห็นคนใช้ชายหญิงของท่านแต่งกายเรียบร้อย คฤหาสน์ "พัชรภรณ์" สวยงามผิดปกติ หญ้าในสนามถูกตัดด้วยเครื่องตัดหญ้า มองดูราวกับพรมกำมะหยี่สีเขียวผืนใหญ่

ในราว ๑๕.๐๐ น. เศษ

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เดินเคียงคู่กับคุณหญิงวาดออกมาจากห้องโถง และหยุดยืนที่เฉลียงหน้าตึก ท่านเจ้าคุณนุ่งผ้าม่วงสีเลือดหมู สวมรองเท้าหุ้มส้นสีน้ำตาล สวมเสื้อนอกแพรฝรั่งเศส กัดกระดุมห้าเม็ด ซึ่งกระดุมชุดนี้เป็นกระดุมทองค่าลงยาและเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้รับพระราชทานจากล้านเกล้าล้านกระหม่อมสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าท่าทางของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ภาคภูมิใจ สมกับเป็นคหบดีผู้มั่งคั่งและเป็นขุนนางผู้ใหญ่

คุณหญิงวาดแต่งกายแบบไทย นุ่งซิ่นยก สวมเสื้อผ้าไทย เก๋ล้ำสวยผมเรียบร้อย และพอกเครื่องเพชร ราวกับร้านเพชรที่หัวเม็ด

"วันนี้ฉันมีความสุขมากที่สุด" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดยิ้มๆ "ฉันปลื้มใจมากที่ลูกหลานของเราตลอดจนคนใช้ ชายหญิงทั้งหลาย ได้ร่วมมือร่วมใจกันช่วยเหลือฉัน โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย และฉันขอบใจคุณหญิง เป็นอย่างยิ่ง เท่าที่คุณหญิงเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการนี้"

คุณหญิงวาดยิ้มแก้มแทบแตก

"เจ้าคุณมองดูบริเวณบ้านเราซีคะ มีอะไรขาดตกบกพร่องอีกไหม ดิฉันจะรีบสั่งให้พวกคนใช้มันจัดทำให้ เรียบร้อยก่อนที่แขกจะมา"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะเบาๆ มองดูคนใช้ของท่านซึ่งกำลังช่วยกันขนเก้าอี้เหล็กไปวางบนสนามด้านหน้า เวทีประกวดหัวล้าน

"เรียบร้อยดีแล้วคุณหญิง เห็นจะไม่มีอะไรบกพร่องหรอก"

คุณหญิงวาดมองดูธงราว ซึ่งตั้งอยู่บนยอดมะม่วงต้นใหญ่ และโยงมาที่ตัวตึก อีกสายหนึ่งโยงไปที่เรือน ต้นไม้ ทันใดนั้นเองท่านก็แลเห็นเจ้าแห้วเดินออกจากโรงรถยนต์ คุณหญิงร้องเรียกคนใช้แก่นแก้วของท่านทันที

"แห้วเอ๊ย"

เจ้าแห้วหันขวับมาทางประตูของบ้าน "พัชรภรณ์" แล้วก็วิ่งเหยาะๆ เข้ามาหา เจ้าแห้วแต่งกายหรูหรา ผิดปกติมุ่งกางเกงทรงจิ้งเหลนสีช็อคโกแล็ต ขากางเกงต่ำกว่าเข่าเล็กน้อย มองแลเห็นถุงเท้าลายตุ๊กแกอย่างถนัด สวมเชิ้ตแขนยาวพับแขน หวีผมเรียบเป็นมัน เจ้าแห้วเข้ามาหยุดยืนข้างบันไดหินอ่อนและยิ้มให้คุณหญิงวาด

คุณหญิงวาดซึ่งมือไปที่ธงราวแล้วว่า

"ธงราวมีอีกไหมวะ"

"รับประทานหมดแล้วครับ รับประทานคุณหญิงช้อยท่านให้ขอยืมมาเพียงสองสายเท่านั้น"

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วย่น

"ที่หน้าตึกใหญ่ควรจะมีธงสวยๆ สักผืนหนึ่งซึ่งไม่ใช่ธงชาติ เอ็งช่วยไปเอารถไปหาซื้อธงที่มีรูปจระเข้มาให้ ข้าสักผืนเถอะวะ ชักธงจระเข้ขึ้นที่หน้าประตูรู้สึกว่าจะทำให้สวยงามขึ้นอีก"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

"คุณหญิง-คุณหญิงจ๋า นี่มันงานวันเกิดของดิฉันนะจ๊ะ ไม่ใช่ทอดกฐิน จะได้ติดธงจระเข้"

คุณหญิงวาดหน้าตื่นๆ แล้วหัวเราะชอบใจ กล่าวกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหัวเราะ

"ยังงั้นก็ไม่ต้องหามาหรอก ติดธงเพียงเท่านี้ก็ดีแล้ว วันนี้เอ็งถ้าจะเหนื่อยมากซินะ"

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

"รับประทานถึงเหน็ดเหนื่อยก็ไม่เป็นไรขอรับ กระผมยินดีอาบเหงื่อต่างน้ำเพื่อเจ้าคุณของกระผม รับประทานตั้งแต่เช้า ข้าสลักเม็ดก็ยังไม่ติดกถึงท้องเลยครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรใบละร้อยมาปึกหนึ่ง แล้วส่งให้เจ้าแห้วสองฉบับ

"เอ้า-เอาไปหน้าบ้านหาอะไรกินรองท้องเสียก่อนเดี๋ยวจะเป็นลมเป็นแล้งไป ข้าขอบใจเอ็งมากที่เอ็งช่วยข้า อย่างแข็งแรง"

เจ้าแห้วย่นตาขาวโรจน์ กระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และรับธนบัตรมาถือด้วยความดีใจ

"รับประทานขอบคุณครับ กระผมก็ตั้งใจอยู่แล้วจะออกไปรับประทานข้าวผัดสักจานหนึ่ง"

คุณหญิงว่า "เออ ไปเถอะ แล้วก็รีบเข้ามานะ ประเดี๋ยวก็ถึงเวลาที่พวกแขกจะมาอวยพร และมอบของขวัญ ให้เจ้าคุณ จะได้อยู่พร้อมๆ หน้า"

เจ้าแห้วรับคำสั่งและเดินยิ้มกริ่มไปจากที่นั่น เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกมือจับแขนคุณหญิงของท่าน พาเดินลง บันไดตึกเข้าไปในสนาม มองดูเวทีประกวดหัวล้านด้วยความพอใจในความสวยงามของมัน แล้วท่านก็นึกชมเชย นายแพทย์หนุ่มที่ยอมสละเงินส่วนตัวจ้างผู้รับเหมามาสร้างเวทีประกวดนี้เพื่องานวันเกิดของท่าน

เสียงนาฬิกาปารีสเรือนใหญ่ในห้องโถงของบ้าน "พัชรภรณ์" ตีกังวานสี่ครั้ง

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดนั่งเคียงคู่กันอยู่บนโซฟาฯ บรรยากาศในห้องโถงสดชื่นแจ่มใสผิดปกติ ขณะที่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กำลังพูดกับคุณหญิงของท่านถึงเรื่องคุณท้าวใหญ่ที่เชิญมาเป็นกรรมการตัดสินการประกวดหัวล้านในคืนวันนี้ คณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับนันทา นวลลออ ประภา และประไพก็พากันเดินลงมาจากชั้นบนของตัวตึก เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับ ๔ สหายแต่งกายแบบไทยเดิม คือถุงผ้าม่วงโจงกระเบนและสวมเสื้อคอปิด ส่วนสีนางสวมเสื้อกระโปรงแบบเวลาเย็น แต่ละนางตกแต่งเรือนผม และใบหน้าสวยงามผิดปกติ สวมสร้อยเพชร แหวนเพชร หรือจี้เพชร ประกาศความมั่งมีของตน ทุกคนมีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสและมีของขวัญอยู่ในมือคนละห่อ หรือคนละกล่อง

คุณหญิงวาดยิ้มให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

"เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเด็ก ๆ ลงมาให้พรแล้วค่ะ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ปลื้มอกปลื้มใจอย่างยิ่ง ท่านยิ้มให้คณะพรรค ๔ สหาย หยาดน้ำตาของท่านไหลคลอหน่วยแสดงความยินดีอย่างล้นเหลือ เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินเข้ามานั่งบนเก้าอี้νωมตัวหนึ่ง ๔ นางทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพรมปูพื้น ส่วน ๔ สหายเข้าแถวเรียงเดี่ยวเบื้องหน้าเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

แล้วเสีหงวนกับนักรักร้องเพลง "นางนาค" ขึ้นพร้อม ๆ กัน ซึ่งเนื้อร้องนักรเป็นคณแต่ง และเขากับอาเสีหงวนได้ซอมกันมาเรียบร้อยแล้ว

อันพวกเรา เหล่าลูกหลาน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

ล้วนมีจิต กตัญญู ไม่รู้หยา

ขออวยพร ให้ท่านสุข สนุกสบาย

อย่าเพิ่งตาย เลยหนอ ขอขมบุญ

แล้วนายจอมทะเล้นก็ส่งห่อของขวัญของเขาให้กิมหวน ยกมือทั้งสองขึ้นรำป้อร้องยี้เกเสียงแจ้วลั่นห้องโถง ทำให้ใครต่อใครอดหัวเราะไม่ได้

กระดิ่งทอง ปลื้มใจ เออเอือเออ

ขอให้พร...คุณอา สถาพร

แสนสุขา เอี้ย...เงินและทอง

เนืองนอง เออเอือเออ ไหลเทมา

เกิดชาติหน้า จงมีผม สมมะโน เอี้ย...

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดงลั่นห้อง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกมือโบกห้ามหลานภรรยาของท่าน

"พอ-พอแล้วเจ้ากร ลำบากนักก็พูดเป็นร้อยแก้วดีกว่า"

นักรอมยิ้ม หันมาพยักหน้ากับเสีหงวน สองสหายต่างทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อย ภายในห้องโถงสงบเรียบไปชั่วขณะ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยื่นห่อของขวัญให้เพื่อนรักของท่านแล้วพูดยิ้มๆ

"เจ้าคุณที่รัก วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของเจ้าคุณผู้เป็นเพื่อนรักของผม ผมกับลูกหลานของเจ้าคุณขออวยพรให้เจ้าคุณมีความสุขความเจริญยิ่งๆ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ปลื้มใจเป็นที่สุด ท่านยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ขอบคุณมากนะครับเจ้าคุณ ผมดีใจเหลือเกินที่ได้เห็นลูกหลานพร้อมหน้าเช่นนี้" แล้วท่านก็ยิ้มให้ ๔ สหายกับเมียๆ ของเขา "ขอบใจมาก ขอบใจทุกๆ คน"

เสีหงวนส่งห่อของขวัญของนักรคืนให้นายจอมทะเล้น คลานเข้ามากราบลงแทบเท้าคุณหญิงวาด แล้วส่งห่อของขวัญของเขาให้ท่าน

"เนื่องในวันคล้ายวันเกิดของคุณอาหญิง ผมขอมอบของขวัญสิ่งนี้ไว้เป็นที่ระลึกและขออวยพรด้วยใจจริง"

คุณหญิงวาดทำหน้าที่ขอบกล

"เปล่า-เปล่า ผิดตัวเสีหงวนแล้วพ่อหวน ไม่ใช่วันเกิดของอาหอก แล้วกัน"

อาเสีหงวนสะดุ้งเฮือก รีบคว่ำกล่องของขวัญมาจากคุณหญิงวาดแล้วส่งให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อย่างนอบน้อม

"ผมลืมไปครับ นึกว่าวันเกิดของคุณอาหญิงเสียอีก ว่า...หมูนี้อแม่เสียแล้ว น่ากลัวจะเป็นโรคเส้นประสาท"
เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะ มองตุ๊กต่องของขวัญของกิมหงวน ซึ่งท่อกระดาษลายดอกไม้ผูกริบบิ้นแพร
อย่างงดงาม

"บอกอาให้ชื่นใจหน่อยได้ไหม แกให้ของขวัญอะไรอา"

อาเสียทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ ยกมือเกาศีรษะแล้วพูดเสียงเครือ

"ผม-ผมเข้าใจว่าเป็นวันเกิดของคุณอาหญิงครับ เลยซื้อชิ้นยกกับตะบันหมากทองคำมาให้ ง่า-คุณอาเอาไว้
ใช้ก็แล้วกันนะครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำปากจู้ วางกล่องของขวัญลงบนโต๊ะสี่เหลี่ยมข้างตัวท่าน

"อาละ อาขอบใจแกมาก วันหนึ่งอาคงจะมีโอกาสได้นั่งขึ้นยกของแก"

นิกรคลานเข้ามาส่งกล่องของขวัญของเขาให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แล้วพูดยิ้มๆ

"อายุ วรโรณ สุขัง พลัง นะครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะชอบใจ

"แกให้อะไรอาวะ"

นายจอมทะเล้นยิ้มอายๆ

"น้ำมันใส่ผมอย่างดีแล้วก็ทวีทองคำอีก ๓ เล่มครับ"

ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" เกือบจะยกเท้าเตะปากหลานภรรยาของท่าน แต่ถูกใจได้ติดว่าเป็น วันมงคล
ของท่าน ไม่ควรจะทำใจให้ขุ่นมัว

"ฮืม-ขอบใจ ฮะ ฮะ ชิบหาย..."

พลคลานเข้ามากราบเท้าบิดาบังเกิดเกล้าของเขาและส่งของขวัญให้

"ผมขออวยพรให้คุณพ่อที่รักและเคารพของผมจงมีความสุขความเจริญยิ่งๆ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกมือตบศีรษะลูกชายโตนของท่านด้วยความกรุณา

"ขอบใจมาก ลูกรักของพ่อ"

ดร.ดิเรกคลานกะโตะกะเดกเข้ามา พอก้มลงกราบเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หางกระเบนก็หลุด ประโพงช่วยเห็บ
หางกระเบนให้พี่เขยของหล่อน แล้วพูดเบาๆ

"ทำไมไม่เอาไม้หนีบผ้าเสียบไว้ละคะหมอ ยังจะไปหลุดที่อื่นชายหน้าเขาแม่"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้งๆ ส่งท่อของขวัญให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แล้วพูดเป็นภาษาฝรั่ง

"ก๊อด เซฟ ยู"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อมยิ้ม

"แกให้อะไรอาวะดิเรก"

ดร.ดิเรกตอบอย่างภาคภูมิใจ

"เรือยนต์ครับ"

คุณหญิงวาดหัวเราะลั่นห้อง

"ตายแล้ว นี่แกเข้าใจว่าคุณอาของแกเป็นเด็กทารกยังงั้นหรือพ่อดิเรก ถึงได้ให้เรือยนต์เป็นของขวัญ"

นายแพทย์หนุ่มลืมนตาโพลง

"ไม่ใช่เรือยนต์ไหลานหรือเล่นด้วยแบตเตอรี่นะครับคุณอา เรือยนต์ลำนี้ใช้บังคับด้วยกระแสคลื่นวิทยุ
ขนาดเล็ก มีเครื่องบังคับและวิธีใช้อยู่ในกล่องนี้แล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ดีใจเป็นล้นพ้น

"ยังงั้นรี-โอ ยังงั้นของขวัญชิ้นนี้ก็ถูกใจอาเหลือเกิน"

ดิเรกว่า "ผมรักและเคารพคุณอาจริงๆ นะครับ ผมถึงได้ให้เรือยนต์วิทยาศาสตร์ลำนี้แก่คุณอา อันที่จริง
ผมตั้งใจไว้ว่าจะส่งเรือลำนี้ไปถวายท่านมหาราชชาจันทรกุมาร ในวันคล้ายวันประสูติของพระองค์ แต่แล้วก็ถูกใจ

ได้คิดว่าผมควรจะให้คุณอาศัยกว่า สำหรับท่านมหาราชฯผมจะสร้างเครื่องบินเล็กๆ ให้ท่าน ซึ่งใช้บังคับด้วยกระแสคลื่นวิทยุเช่นเดียวกัน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มเล็กน้อย

"อาชอบใจเธอมากดิเรก"

ต่อจากนั้น ๔ นางก็ผลัดกันเข้ามามอบของขวัญให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และกล่าวคำอวยพร นันทาให้หีบบุหรีถมเงินโดยฝีมือช่างไทยนคร นวลลออให้กรอบรูปชาตังขนาด ๘ นิ้วซึ่งกรอบของมันทำด้วยทอง ประภาให้นาฬิกาข้อมือชิ้นเยี่ยมหนึ่งเรือนราคาเกือบ ๔,๐๐๐ บาท และปากกาดินสอปลอกทองอีกหนึ่งชุด ประไพให้ถ้วยแก้วราคาใบละ ๒ บาท ๔ โหล กล่องของขวัญของหล่อนจึงใหญ่โตกว่าเพื่อน

ตลอดเวลาที่คณะพรรค ๔ สหาย ผลัดเปลี่ยนกันให้ของขวัญและอวยพรให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เจ้าแก้วได้ยืนเมียงมองอยู่ที่ประตูด้านหลังตึก เมื่อคณะพรรค ๔ สหายให้ของขวัญท่านครบถ้วนทุกคนแล้ว เจ้าแก้วก็เดินนำหน้าพาคนใช้ชายหญิงของบ้าน "พัชรภรณ์" เข้ามาในห้องโถง

เจ้าแก้วแต่งสากลซีกสกินสีไซโกใหม่เย็บผูกเน็คไทเทาหมากรุกลีแดงสลับดำ มาตรฐานราวกับเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่ พวกคนใช้แต่งธรรมดา สวมกางเกงขายาวและเสื้อเชิ้ต ส่วนสาวใช้สวมกระโปรงแบบทันสมัยสวยสดสุดตา ทุกคนมีของขวัญคนละกล่องเท่าที่จะหามาได้

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มให้คนของท่าน บรรดาคนใช้ชายหญิงต่างนั่งลงบนพื้นห้อง แล้วเจ้าแก้วก็คลานเข้ามาหมอบกราบประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" ด้วยความเคารพอย่างสูงสุด

"รับประทานวันนี้เป็นวันฤกษ์งามยามดี กระผมนายแก้ว โทระพากล ขอกล่าวคำอวยพรในนามของพวกคนใช้ชายหญิงทั้งหลาย รับประทานเนื่องในวันคล้ายวันเกิดของใต้เท้าในวันนี้ รับประทานพวกเราขอกราบอวยพรให้ใต้เท้าจงประสบจตุรพิภพร คิดอะไรจงสมจำนงค์หมาย มีความสุขสวัสดิ์พัฒนามงคลตลอดกาลนาน ไช-โย"

เสียงไชโยดังขึ้นลั่นห้องโถง ๓ ครั้ง คณะพรรค ๔ สหายกับเมียๆ ของเขาต่างร้องไชโยด้วย

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก้มศีรษะเล็กน้อย

"ขอบใจ ขอบใจพวกเจ้าทุกๆ คน เอละขอให้พวกเจ้าไปพักผ่อนได้ ประเดี๋ยวพวกแขกเขาก็จะมากันแล้ว"

บรรดาคนใช้ชายหญิง ต่างเข้ามามอบของขวัญให้กับประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" ต่อจากนั้นก็ทยอยกันออกไปจากห้องโถง

เย็นวันนั้นเอง

หลังจาก ๑๗.๐๐ น. ล่วงแล้ว มิตรสหายของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และเจ้าคุณปัจจนิกฯ ตลอดจนท่านผู้ใหญ่บางท่าน ต่างพากันมาที่บ้าน "พัชรภรณ์" พร้อมด้วยหีบห่อของขวัญอันมีค่า

รถเก๋งขนาดใหญ่ไม่ต่ำกว่า ๓๐ คันจอดอยู่เรียงรายในบริเวณบ้าน "พัชรภรณ์" และที่ถนนใหญ่หน้าบ้านห้องโถงอันกว้างขวางของบ้าน "พัชรภรณ์" เต็มไปด้วยท่านผู้มีเกียรติเสียงสรวลเสเฮฮาดังอยู่ตลอดเวลา

โต๊ะสี่เหลี่ยมยาวข้างบันไดขึ้นชั้นบนเต็มไปด้วยของขวัญกองพะเนิน แต่จัดวางเป็นระเบียบเรียบร้อยของขวัญบางชนิดไม่ได้บรรจุหีบห่อ เช่นพัดลมมีขาตั้ง เครื่องรับวิทยุ ตู้เย็น ชั้นเงินพร้อมด้วยพานรองขนาดใหญ่ แจกันลายครามแต่ละชิ้นล้วนแต่มีราคาแพงซึ่งคนจนไม่อาจจะมิได้

๔ สหายทำหน้าที่ต้อนรับแขก ส่วนนันทา นวลลออ ประภา และประไพ ยืนอยู่ที่โต๊ะของขวัญคอยรับของขวัญ และให้แขกลงนามอวยพรในสมุด บรรดาแขกผู้ชายล้วนแต่ศีรษะล้านเส้นเป็นมันแผลสบแทบทุกคน

เจ้าพระยามหาสมบัตินุฯ คุณท้าวใหญ่ พี่สาวร่วมบิดามารดาของคุณหญิงวาด และท่านชายปริยากรนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ข้างประตูห้องสมุด ท่านทั้งสามถูกเชิญมาเป็นกรรมการประกวดหัวล้านในคืนวันนี้ ซึ่งการประกวดจะเริ่มต้นในเวลา ๒๐.๐๐ น.ตรง และคุณท้าวใหญ่สุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ เป็นประธานกรรมการในการตัดสิน

บรรดาสุภาพบุรุษศีรษะล้านประมาณ ๑๑ คนยืนจับกลุ่มห้อมล้อมโต๊ะเล็กๆ ตัวหนึ่ง มองถ้วยทองคำ ๒ ถ้วยและชั้นน้ำพานรองอีก ๒ ชุด ที่วางอยู่บนโต๊ะนั้น ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันจ้อกแจ้กจอบแจและต่างก็หวังจะได้รับรางวัลชนะเลิศ คณะกรรมการนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน

ท่านชายปริยากรกระซิบกระซาบกับคุณท้าวใหญ่เบาๆ

"มันเป็นการประกวดที่พิสดารที่สุดในโลกเขียวนะคุณท้าว เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ นี่มีไอเดียแปลกๆ"

คุณท้าวใหญ่ช้อนยิ้มไว้ในหน้า ทูลท่านชายอย่างนอนน้อม

"เพคะ แปลกมากทีเดียว หม่อมฉันยังไม่ทราบเกล้าเลยว่าจะตัดสินยังไงดี หม่อมฉันเคยแต่เป็นกรรมการ ประกวดนางงาม"

ท่านปริยากรทรงพระสรวล หันพระพักตร์มาทูลเจ้าพระยามหาสมบัตินุชุนนางผู้เฒ่าในรัชสมัย พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

"เจ้าคุณเห็นเป็นยังไงครับ"

เจ้าพระยามหาสมบัตินุชุน ซึ่งมีอายุ ๗๘ ขวบ หูท่านตึงมาก ได้ฟังท่านชายรับสั่งก็ยกมือขวาอันเกี่ยวขึ้น ป้อนหูแล้วท่านก็ยิ้มเล็กน้อย สายตาของท่านมองดูสาวใช้คนใหม่ของคุณหญิงวาดซึ่งยืนอยู่ข้างประตูด้านหลังตึก

"เข้าที่ตีเหมือนกันกระหม่อม อย่างนี้ละก้อพับผ่าเถอะ กระหม่อมจะเสียเงินสักหมื่นบาทก็ไม่ว่า"

ท่านชายปริยากรกระพริบพระเนตรถี่เร็ว

"ไปไหนมาสามวาสองศอกเสียแล้วละเจ้าคุณ"

เจ้าพระยามหาสมบัตินุชุน ขมวดคิ้วย่น

"เด็กนั้นอยู่คลองสามวาหรือกระหม่อม อ้อ...คงเป็นเด็กบ้านนอก ที่คุณหญิงวาดเขาซื้อมาจากพ่อแม่"

ท่านปริยากรไม่กล้ารับสั่งอะไรอีก ได้แต่สั่นพระพักตร์ แล้วเอื้อมือพระหัตถ์หยิบกระบองบูรีขึ้นมาเปิดออก จดดูสมนวนหนึ่ง

การชมรมหัวล้านเป็นไปอย่างครึกครื้นรื่นเริง เจ้าหัวกับคนใช้อีก ๓ คนช่วยกันนำวิสกี้โซดามาเสิร์ฟให้แขก ทุกคนคุยกันอย่างสนุกสนาน มีการสัพยอกหยอกล้อกัน ที่เป็นเพื่อนกันมาแต่เล็กแต่น้อยก็เรียกนามจริงของกัน โดยไม่ ยอมเรียกราชทินนาม มิหนำซ้ำบางคนยังล้อชื่อพ้องกันเหมือนสมัยเป็นเด็กนักเรียน มองไปรอบๆ ห้องโถง เต็มไปด้วย คนหัวล้าน และมีทุกแบบ ๔ สหายยืนหัวเราะคิกคักตลอดเวลา

พอพลบค่ำเจ้าคุณปัจจนึกฯ ก็กล่าวกับแขกผู้มีเกียรติ

"ท่านทั้งหลาย ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย บัดนี้โต๊ะอาหารจัดเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญทุกคนลงไป ที่สนามหน้าตึก"

เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊องแจ๊งขึ้นทันที พวกแขกต่างทยอยกันออกไปจากห้องโถง ที่สนามหน้าตึกหาสนิมโต๊ะอาหารจีนตั้งอยู่เป็นระเบียบเรียบร้อยรวม ๘ โต๊ะด้วยกัน ทุกโต๊ะปูผ้าขาวสะอาดตา และมีอักษร "योगयोगเหล่า" ปรากฏอยู่ที่ผ้าปูโต๊ะมองเห็นถนัด

ไฟฟ้าทั่วบ้าน "พัชรภรณ์" เปิดสว่างจ้า ตามลมพุ่มพุ่มไม้ประดับประดาด้วยไฟฟ้ายิ่งต่างๆ เวทีประกวด หัวล้านประดับไฟงดงามมาก บรรดาแขกผู้มีเกียรติต่างเข้านั่งโต๊ะตามความพอใจของตน ๔ สหายกับเมียๆ ของเขานั่งอยู่โต๊ะขวาสุด

การรับประทานอาหารจีน เริ่มต้นในเวลา ๑๘.๓๐ น. เริ่มด้วยหูลามตุ๋นมันปู เป้าชื้อน้ำแดง นกพิราบอบเชี้ยว ไช้ตันไก่ผัดผักโสภณ ปลาจระเม็ดน้ำขาว ตะพานน้ำตุ่น เบ็ดไฟแดง หมูหัน ก้ามปูทะเลหนึ่ง แกงจืดเห็ดสด ข้าวต้ม ผักกาน้ำและปลากุเลาทอด ส่วนของหวานมีผลไม้สด ไอศกรีมเยลลี่

ในราว ๑๙.๓๐ น. มีการกล่าวคำอวยพรท่านเจ้าภาพ ซึ่งเจ้าพระยามหาสมบัตินุชุนได้พูดไมโครโฟนเป็นคนแรก เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวขอบคุณ หลังจากนั้นพวกแขกก็ผลัดเปลี่ยนกันอวยพรอย่างซ้ำๆ ซากๆ ตามธรรมดาของงานกินเลี้ยงไม่ว่าที่ไหน

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ได้กล่าวสรุปความ ยุติการรับประทานอาหาร

"ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ในนามของเจ้าภาพข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่า บัดนี้การรับประทานอาหาร ได้สิ้นสุดลงแล้ว ข้าพเจ้าปลื้มใจอย่างยิ่งที่งานนี้ไม่ปรากฏว่า มีการแจกหมากแจกมีด หรือแจกสนับมือกัน แสดงให้เห็นว่า พวกเราเป็นผู้ดีมีมารยาทด้วยกันทั้งนั้น"

ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นดังๆ

"เหม็นเขียวไว้อ ย้ายอู๊ด อย่าพุดมากไว้อ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะ จ้องมองผู้พูด คือพระยาวิเศษฯ เกล่อเก่าของท่าน ซึ่งนั่งอยู่โต๊ะแรกห่างจาก ไมโครโฟนไม่กี่ม้าน้อย เจ้าคุณวิเศษฯ รูปร่างบอบบางศีรษะล้านเส้นแบบชะโดตีแปลง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดไมโครโฟนสัพยอกเพื่อนของท่าน

"อ้ายจ้อง ว่าอ๊วเหม็นเขียวแล้วลื้อละไว้อ ดูได้หรือนั้นหน้าตาเหมือนกับตุ๊กตาศาลพระภูมิ ฮะ ฮะ

ท่านหลายท่านที่ทะเลแห่งทั้งหลาย โปรดเตรียมตัวขึ้นเวทีประกวดเดี๋ยวนี เราจะได้เริ่มการประกวดทะเลของเร ในเวลา ๒๐.๐๐ น. ตรง ขอเชิญท่านไปหาที่นั่งเพื่อชมการประกวดหัวล้าน ซึ่งหลังจากนั้นเราจะได้อาภัพยนตร์ ให้ชม"

มิตรสหายของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างลุกขึ้นส่งเสียงอะอะเฮฮา เปลือกกล้วยหอมจาก มือมีดถูกขวางมาแต่ไกล และถูกหน้าเจ้าคุณปัจจนิกฯ พอดิ เรียกเสียงหัวเราะได้อย่างครื้นเครง

แล้วบรรดาแขกผู้มีเกียรติ ก็แยกย้ายกันหาที่นั่งคอยชมการประกวดหัวล้าน คุณหญิงวาดเชิญคณะกรรมการ เข้าประจำที่หน้าเวที อาเสี่ยกิมหงวนของเราติดโบว์กรรมการหรรษา

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แอบมาพบกับ พล นิกร และดร.ดิเรก ในมุมมืดแห่งหนึ่ง

"เฮ้-อาพออู้เขาได้ไหมวะพล"

นายพัชราภรณ์หัวเราะเบาๆ

"ผมว่าคุณอามีหวังกว่าคุณพ่อครับ"

ดร.ดิเรก พุดเสริมขึ้น

"แต่คุณพระราชไมตรี อาจจะมีหวังกว่า"

"หา?" เจ้าคุณปัจจนิกฯ อุทานขึ้นดังๆ "หมายความว่า คุณพระหัวเป็นมันกว่าพ่อใช่ไหมดิเรก"

"อ้อไรน์ คุณพ่อจะแพ้คุณพระราชไมตรีฯ ครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เม้มปากแน่น หันมามองคุณนิกร

"ทำยังงี้ตี อ้ายกร"

นายจอมทะเลนอมยิ้ม

"เอายังงี้ตีไหมครับ คุณพ่อขึ้นไปบนตึกกับผมแล้วผมจะเอายาชดกีวีชดศีรษะให้คุณพ่อ เอาแปรงถู ประเดี๋ยวดี๋ยวกก็เป็นมันแล็บเสร็จแล้วเอาผ้าบางๆ ถูอีกหน่อย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลืนน้ำลายเอือก

"อ้ายเวร ทะบาลคนจะชดให้มันเหมือนรองเท้าได้หรือ"

นิกรนั่งอึ้งไปสักครู่

"ถ้ายังงั้น เอน้ำมันหมูชะโลมเสียหน่อยตีไหมครับคุณพ่อ จะได้เป็นมันขึ้นกว่าเก่า ผมรับรองว่าถูกแสง ไฟฟ้าแล้วส่องต่างกระจกเงาได้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนหายใจหนักๆ

"ไม่ไหวไว้อเอน้ำมันหมูทามันสกปรกล้างไมใคร่ออก ดีไม่ตีมดขึ้นทะเลทะเลแยเลย ไปละไว้อ ได้หรือไม่ได้ ช่างมัน นึกว่าประกวดเล่นสนุกๆ เพื่อให้งานวันเกิดของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ครึกครื้นขึ้น"

พลยกมือจับแขนท่านเจ้าคุณไว้

"เดี๋ยวลับคุณอา คุยกันก่อนเถอะครับ"

ท่านเจ้าคุณยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา

"ไม่ได้หรอก เหลือเวลาอีก ๑๕ นาทีเท่านั้น อาจะต้องรีบไปแต่งตัวหลังโรง"

"เวีท เอ มินิต" ดิเรกพุดเสียงหนักๆ

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันมาทางเขยใหญ่ของท่าน

"อะไรอีวะ"

นายแพทย์หนุ่มล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าทางเกงหยิบตลับเล็กๆ อันหนึ่งออกมาส่งให้พ่อตาของเขา

"เฮานี้ไป คุณพ่อ ในฉบับนี้คือซีฟั้งซึกเงาหัวล้าน ซึ่งผมประดิษฐ์ขึ้นเองจากการทดลองที่ได้ผลมาแล้ว"

ท่านเจ้าคุณดีใจเหลือที่จะกล่าว

"จริงๆ หรือดิเรก"

"ออร์โน โปรตเชื้อภูมิเถอะครับ ซีฟั้งวาสนาในฉบับนี้ผสมตัวยาหลายอย่าง คุณพ่อทาให้ทั่ว แล้วเอาผ้าบางๆ เช็ดเบาๆ เท่านั้นศีรษะของคุณพ่อก็จะมันแลล็บไม่มีใครสู้ได้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะก๊าก

"หวานละวะ ลงมียาซึกเงาอย่างนี้ พ่อต้องชนะเลิศแน่นอน พ่อไปละนะ"

ดร. ดิเรก พุดเร็วปรือ

"อย่าไปแบ่งให้ใครเขยวนะครับ"

"แล้วกัน" เจ้าคุณปัจจนิกฯ อุทาน "แบ่งได้หรือของสำคัญนี้หว่า" พุดจบท่านก็รีบเดินไปที่เวทีประกวด

เสียงปี่พาทย์คณะสมัครเล่น ซึ่งบรรเลงโดยคนใช้ของบ้าน "พัชรภรณ์" ได้บรรเลงเพลงขึ้นอีกแล้ว

ฟังกะพร่องกะแพร่งไม่จำเรื่อหูเลย และตั้งแต่เย็นแล้วปี่พาทย์วงนี้บรรเลงแต่เพลงโอยเรศเพลงเดียว วงปี่พาทย์ในความควบคุมของเจ้าแห้วตั้งวงอยู่บนยกพื้นตอนหน้าเวทีนั่นเอง

คุณหญิงวาดกับ ๔ นาง นั่งอยู่บนเก้าอี้แนวหน้าเพื่อน เมื่อคุณหญิงสบตากับเจ้าแห้วซึ่งเป็นคนดีตะโปน ท่านก็พยักหน้าเรียก เจ้าแห้วรีบลุกขึ้นเดินเข้ามาหา คุณหญิงวาดกล่าวถามนายวงทันที

"ปี่พาทย์ตะหวักตะบวยอะไรกันวะ เล่นแต่เพลงโอยเรศหลายหนแล้ว คนฟังเขาเบือจะตาย เปลี่ยนเพลงเสียบ้างซีโ้วย"

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

"รับประทานปี่พาทย์ของผมบรรเลงได้สองเพลงเท่านั้นแหละครับ คือเพลงโอยเรศและเพลงข้าววอ"

"โธ-อนิจจังทุกซัง ไป-ไปบรรเลงแบบเฮงชวยของแกเถอะ เมื่อมันลำบากอย่างนี้แกไม่น่าจะบรรเลงเลย"

เจ้าแห้วเดินกลับไปยังวงปี่พาทย์ของเขา พอจบเพลง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็พุดไมโครโฟนกล่าวคำปราศรัยกับบรรดาแขกผู้มีเกียรติโดยทั่วหน้า แต่ท่านพุดในมาน

"ท่านทั้งหลาย ต่อจากนี้ไปเราจะเริ่มประกวดหัวล้านแล้ว มีหัวล้านเข้าประกวด ๔๐ คนพอดี แบ่งออกเป็น ๔ พวก พวกละ ๑๐ คน หัวล้านทั้งหมดนี้คณะกรรมการจะคัดเลือกไว้พวกละคน แล้วเข้าชิงชัยกันในรอบสุดท้าย ๔ คน ซึ่งทุกคนในรอบสุดท้ายมีหวังได้รางวัลที่หนึ่งที่สองและรางวัลชมเชย เราจะได้เสนอหัวล้านพวกแรกให้ท่านชม ณ บัดนี้"

เสียงตบมือดังสนั่นหวั่นไหว ทันใดนั้นเอง ม่านก่ามะหยีสีแดงสดหน้าเวทีก็ค่อยๆ เพยออก ปี่พาทย์ก็บรรเลงเพลงโอยเรศด้วยไม้นวมแผ่วเบา

ท่ามกลางแสงไฟซึ่งค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีต่างๆ หัวล้านทั้ง ๑๐ คน ต่างยืนเข้าแถวเรียงเดียวตามลำดับโหลอยู่บนเวที ทุกคนสวมเสื้อกางเกงแบบเนื้อ คนดูหัวเราะกันอย่างไม้อั้น เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยืนตีหน้าปูเลียนๆ อยู่หัวแถว

คณะกรรมการซึ่งมีคุณท้าวใหญ่ ท่านชายปรียากร เจ้าพระยามหาสมบัติฯ และอาเสี้ยกิมหงวนต่างพิจารณาทีละคน นิกรวังลงมาจากรหลังโรงเข้ามาหากรรมการเพื่อต้องการผลการตัดสิน

"คุณท้าวให้ใครครับ" ท่านชายรับสั่งถามประธาน

"หม่อมฉันให้จมีนวิศรีฯ เพคะ"

"ผมก็เหมือนกัน" แล้วท่านชายก็หันพระพักตร์มาทางเจ้าพระยามหาสมบัติฯ "ว่าไงครับ เจ้าคุณ"

ท่านเจ้าพระยามอยิ้ม

"ผมให้พระประกอบฯ"

กิมหงวนพุดเสริมขึ้น

"ผมให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ครับ"

คุณท้าวใหญ่กล่าวกับกรรมการทั้ง ๓ ท่าน

"จมีนนริศร์ฯ ได้ ๒ คะแนน พระยาประสิทธิ์ฯ ได้หนึ่งคะแนน และพระประกอบฯ ได้หนึ่งคะแนน เป็นอันว่าจมีนนริศร์ฯ ชนะเลิศในพวกแรก" พุดจบท่านก็หันมาทางนิกรหลานชายของท่าน "ขึ้นไปประกาศได้ จมีนนริศร์ฯ ชนะเลิศในพวกที่หนึ่ง"

"ว่า" นิกรคราง "ตัดสินแบบนี้ก็โอเคยุติธรรมนะซีครับ คุณอาของผมหัวแดงแจ๋ยังกะลูกมะอึ๊ก เป็นมันแพ้บ๊อง ยิ่งกว่าจมีนนริศร์ฯ เป็นไหนๆ"

คุณท้าวใหญ่ทำตาเขียว

"ไป-ฉันทัดสินไปแล้ว ไพร่จริงเขียวแกนี่"

นิกรยิ้มแห้งๆ เดินบ่นพึมพำไปทางหลังโรง ลักครู่หนึ่ง พล พัชรภรณ์ ซึ่งทำหน้าที่โฆษกก็ประกาศกระจายเสียงให้คนดูทราบ และแล้วม่านหน้าเวทีก็ค่อยๆ ปิดเข้าหากัน ท่ามกลางเสียงตบมือและเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนาน การประกวดพวกที่สอง...สาม...สี่ ได้ดำเนินต่อไป

คุณพระราชไมตรีฯ ชนะเลิศพวกที่สอง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชนะเลิศพวกที่สาม และหลวงสำรวจพรวรดิค นายแพทย์สูงอายุชนะเลิศพวกที่สี่

มันเป็นเวลา ๒๐.๓๐ น. ม่านหน้าเวทีปิดสนิท ปีพาทย์วงจางวางแห้วบรรเลงเพลงโอยเรศต่อไป ซึ่งผู้บรรเลงเองก็เบื่อหน่ายเต็มทนแล้ว

ในที่สุดก็ถึงเวลาชิงชนะเลิศ ในระหว่างหัวล้านทั้ง ๔ ท่าน โฆษกได้ประกาศให้คนดูทราบ

"ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ตอนนี้ไปเป็นรอบสุดท้ายของการประกวด ซึ่งจะได้ทราบผลว่า ในระหว่าง จมีนนริศร์นรากร, พระราชไมตรีวิเศษ, หลวงสำรวจพรวรดิค และพระยาปัจจนิกพินาศนั้น ใครจะหัวล้านกว่าใคร ซึ่งคณะกรรมการผู้ทรงเกียรติจะพิจารณาตัดสินอย่างเที่ยงธรรมที่สุด"

มีเสียงโห่ร้องเกรียวกราว กลบเสียงโฆษกจนหมดสิ้น ท่านชายปริยากร เอียงหน้าเข้ามากระซิบกระซาบ กับคุณท้าวใหญ่

"ต้องให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชนะเลิศนะครับ"

คุณท้าวใหญ่แต่ทำเล็กลมยิ้ม

"จะยุติธรรมหรือเพคะ"

ท่านชายทรงพระสรวล

"คุณท้าวละก้อ นี่มันกึ่งพุทธกาลแล้วคุณท้าวายังจะมัวคำนึงถึงความยุติธรรมอีกหรือครับ ตกลงนะ"

"เพคะ แล้วรองชนะเลิศ..."

ท่านชายนิ่งอึ้งไปลักครู่

"รองชนะเลิศให้จมีนนริศร์ฯ" แล้วหันพระพักตร์มาทางเสี้ยหงวน รับสั่งกระซิบกระซาบกับอาเสี้ย

"ที่หนึ่งเจ้าคุณปัจจนิกฯ นะอาเสี้ย ที่สองจมีนนริศร์ฯ"

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อยและพยักหน้า

"กระหม่อมก็ตั้งใจไว้แล้ว"

"จันรี ดีทีเดียว ให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ พวกเรารู้ดีกว่าให้คนอื่น"

ท่านชายปริยากรไม่จำเป็นต้องขอร้องเจ้าพระยามหาสมบัตินะ เพราะขณะนี้เจ้าคุณปัจจนิกฯ มีคะแนนเสียง ถึง ๓ คะแนนแล้ว

ม่านหน้าเวทีเผยออกซ้าๆ คนดูพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจบ ทุกคนจ้องตาเขม็งมองดูหัวล้านทั้ง ๔ คน จมีนนริศร์ฯ ยืนหัวแถว ถัดมาพระราชไมตรี หลวงสำรวจพรวรดิค และพระยาปัจจนิกพินาศ

ท่ามกลางแสงไฟกันเจิดจ้า ศิระชะของท่านทั้ง ๔ เป็นมันแพ้ลึบแลเห็นถนัด ต่างคนต่างล้านเลียนเตียนโล่ง แต่เจ้าคุณปัจจนิกฯ เป็นมันวับกว่าใครๆ ทั้งนี้ก็เพราะยาขัดขั๊กเงาของ ดร.ดิเรกนั่นเอง

เจ้าพระยามหาสมบัตินะ หัวเราะเบาๆ

คณะกรรมการทำเป็นโก่งพิจารณา แต่ที่แท้ก็รู้กันแล้ว เว้นแต่เจ้าพระยามหาสมบัตินะ ความรักพวกพ้องทำให้ กรรมการขาดความเป็นธรรม แม้กระทั่งคุณท้าวใหญ่ซึ่งเป็นสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ ที่มีความยุติธรรมประจำใจมา

แต่ไหนแต่ไรแล้วก็ยอมเสียความยุติธรรมในครั้งนี่ แต่ว่า...แน่นอนละวงศาคณาญาติหรือพรรคพวกของใคร ใครก็รัก เป็นธรรมดาอยู่เอง

"ให้ใครเจ้าคะเจ้าคุณ" คุณท้าวใหญ่ถามเจ้าพระยามหาสมบัติฯ

ท่านเจ้าพระยายิ้มเล็กน้อย

"คุณท้าวละครับ คุณท้าวให้ใคร"

"ดิฉันพิจารณาแล้ว ขอให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชนะเลิศเจ้าคะ แล้วก็จมีนนิศรีฯ รองชนะเลิศ"

"ผมให้จมีนนิศรีฯ ชนะเลิศ และพระยาปัจจนิกฯ รองชนะเลิศ"

คุณท้าวใหญ่หันมาทูลท่านชายปริยากร

"ฝ่าบาทเพคะ..."

"ผมให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชนะเลิศ และจมีนนิศรีฯ รองชนะเลิศ"

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

"ผมลงมติเช่นเดียวกับคุณป้าและท่านชายครับ"

คุณท้าวใหญ่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ถ้าเช่นนั้นก็ไม่มีปัญหาอะไร กรรมการยอมถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์ เป็นอันว่าพระยาปัจจนิกฯ เป็นผู้ชนะเลิศ และจมีนนิศรีฯ รวกร รองชนะเลิศ ส่วนพระราชไมตรีฯ และหลวงสำรวจพรรคิก ได้รับรางวัลชมเชย ท่านชายปริยากรผลุดลุกขึ้นยืน

"ผมจะขึ้นไปบนเวที ประกาศให้ประชาชนทราบนะครับ"

"เพคะ ดีแล้ว"

เจ้าพระยามหาสมบัติฯ พรวดพราดลุกขึ้นอย่างหัวเสีย

"ไม่ไหว ตัดสินแบบเล่นพวกอย่างนี้ใช้ไม่ได้ ผมกลับบ้านดีกว่า มียังจริงจมีนนิศรีฯ หัวเห่งกว่า

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เป็นไหนๆ ไม่ยกให้ชนะเลิศ"

คุณท้าวใหญ่ทำหน้าที่เรียกระดอชอบกล

"ได้เท่าเจ้าขา ดิฉันตัดสินตามที่คนนะของดิฉันนี่เจ้าคะ ได้เท่ากรุณาเห็นว่าคุณจมีนนิศรีฯ ก็เป็นทัศนะของได้เท่า"

เจ้าพระยามหาสมบัติฯ โบกมือ

"ไม่เอาแล้ว อย่างนี้ผมเสียเกียรติ ลาละครับ ลาทูๆ คน" พุดจบเจ้าพระยามหาสมบัติฯ ก็เดินออกไปจากที่นั่น

ท่านชายปริยากรเสด็จขึ้นไปบนเวที ประชาชนคนดูเจียบกริบ ท่านชายปรากฏพระองค์ที่หน้าเวที แล้วพระองค์ก็รับสั่งทางไมโครโฟนประกาศผลของการตัดสิน

"ท่านทั้งหลาย บัดนี้การประกวดหัวล้านกะบาลไลในรอบชิงชนะเลิศได้สิ้นสุดลงแล้ว คณะกรรมการต่างลงมติเห็นพ้องต้องกันแล้วว่า ผู้ที่สมควรได้รับรางวัลชนะเลิศในการประกวดครั้งนี้ คือพระยาปัจจนิกพินาศ"

คณะพรรค ๔ สหายกับท่านผู้ใหญ่ และเมียของเขาต่างลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นไชโยให้ร้องเสียงลั่นบ้าน พวกคนใช้ชายหญิงในบ้าน "พัชราภรณ์" ก็พลอยตบมือให้ร้องกันแข็งแะ

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ซึ่งยืนอยู่ท้ายแถวยิ้มแถมแทบแตก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าท่านจะปิตินิดีสักเพียงใด ท่านชายปริยากรชูพระหัตถ์ขวาขึ้นทรงขอร้องให้ทุกคนสงบปากเสียง แล้วพระองค์ก็รับสั่งต่อไป

"คณะกรรมการ ขอตัดสินให้จมีนนิศรีฯ รวกรเป็นผู้รองชนะเลิศ ส่วนผู้ที่ได้รับรางวัลชมเชยก็คือคุณพระราชไมตรีวิเศษ และคุณหลวงพรรคิก"

เสียงไชโยให้ร้อง เสียงปรบมือกระทืบเท้าดังขึ้นอีก หัวล้านทั้งสี่ท่านยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน บรรดาช่างภาพสมัครเล่น ซึ่งล้วนแต่เป็นแขกผู้ใหญ่ต่างถ่ายภาพหัวล้านทั้งสี่ท่านนี้ไว้

คุณหญิงวาดวิ่งเหยาะๆ ตรงเข้ามาหาคุณท้าวใหญ่พี่สาวของท่าน สีนางติดตามมาด้วย ทุกคนสดชื่นรื่นเริงไปตามกัน และดีใจในชัยชนะของเจ้าคุณปัจจนิกฯ คุณหญิงวาดพุดกับพี่สาวของท่านอย่างนอบน้อม

"เชิญคุณที่ขึ้นไปแจกรางวัลบนเวทีซีคะ ดิฉันกับพวกเด็กๆ จะถือถ้วยรางวัลตามคุณที่ขึ้นไป เชิญเถอะคะ เพื่อเป็นเกียรติแก่ท่านที่ได้รับรางวัล"

คุณท้าวใหญ่ยิ้มแห้งๆ

"พี่ขอตัวที่เถอะแม่वाद อย่าให้พี่ขึ้นไปยืนเด่นอยู่บนเวทีเลย ท่านผู้ใหญ่มีอยู่ถมเถไป เลือกเชิญใครก็ได้"

คุณหญิงวาดอมยิ้ม

"คนอื่นก็ไม่เหมาะหรือคะ คุณที่คะ เพราะคุณที่เป็นประธานประกวด"

เสียงทวนลูกขึ้นยืนและพูดเสริมขึ้น

"ถูกแล้วครับ สมควรอย่างยิ่งที่คุณป่าจะขึ้นไปให้รางวัล"

คุณท้าวใหญ่ลุกขึ้นยืนทำหน้าที่เปลี่ยนๆ ก็มทวนเดินนำหน้าพาท่านขึ้นไปบนเวที คุณหญิงวาดถือถ้วยของหนักยี่สิบบาทสำหรับผู้ชนะเลิศ นันทาทถือถ้วยของหนักสิบบาทสำหรับผู้รองชนะเลิศ ส่วนประกากับประไพถือชมน้ำพานรอง สำหรับให้รางวัลผู้ได้รับรางวัลชมเชย ท่านชายปริยากรเสด็จเข้ามาหาคุณท้าวใหญ่แล้วรับสั่งยิ้มๆ

"ก่อนที่คุณท้าวจะแจกรางวัล คุณท้าวโปรดกล่าวคำปราศรัยสักเล็กน้อยเถอะครับ"

คุณท้าวหัวเราะเบาๆ

"หม่อมฉันจะพูดว่าอะไรล่ะเพคะ"

"เอาเถอะครับ พูดอะไรก็ได้ พูดไมโครโฟนส่งเดชไปตามเรื่อง เป็นต้นว่าขอบคุณแขกที่มาช่วยกันกินอาหาร ม่ายก็จะต้องเททิ้ง แล้วก็พูดให้พรให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เสียหน่อย ในฐานะที่เป็นวันเกิดของท่าน"

คุณหญิงวาดยกมือจับแขนพี่สาวของท่าน พาเดินมาทางไมโครโฟนกลางเวที แล้วกระซิบบอกคุณท้าวใหญ่

"ไม่ต้องพูดดั่งนักหรือคะ แล้วก็อย่ายืนชิดเย็นตาไฟมากนัก"

ประไพหัวเราะคิก

"เย็นตาไฟอะไรคะ คุณอา" หล่อนพูดพลางหัวเราะพลาง "นั่นมันผักบุงใส่ปลาหมึกลูกขึ้นและเต้าหู้"

คุณหญิงวาดทำตาปริบๆ ป้องปากถามนันทาเบาๆ

"แล้วอ้ายนี้เขาไม่เรียกว่าเย็นตาไฟหรือหรือนั่น"

นันทากลั้นหัวเราะแทบแย้ กระซิบบอกคุณหญิงวาด

"ไมโครโฟนคะ คุณอา"

คราวนี้คุณหญิงวาดพูดเสียงลั่น

"อ้อ-จริงแหละ อามันคนแก่คนเฒ่าแล้วพูดผิดๆ ถูกๆ คอยเรียกเป็นเย็นตาไฟซะเรื่อย" แล้วท่านก็หันมาทางคุณท้าวใหญ่ "สปีดซีคะคุณพี่ สปีดให้แน่ไปเลยนะคะ"

คุณท้าวใหญ่ค้อนควับ

"แกจะบ้าหรือแม่वाद อะไรก็ไม่รู้ละ ไม่รู้จักขายหน้าเขาบ้างเลย ส่งเสียงเอะอะไปได้"

คุณท้าวใหญ่มองดูแขกผู้มีเกียรติซึ่งนั่งอยู่ข้างล่าง ท่านพยายามระงับความประหม่าและตื่นเต้นแล้วก็กล่าวสั้นที่สุด

"ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย งานวันเกิดของพระยาประสิทธิ์นิติศาสตร์ ได้เป็นไปอย่างสนุกสนานและสมเกียรติ ในนามของเจ้าภาพ ดิฉันขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่ได้มาประชุมพร้อมกัน ณ ที่นี้ ดิฉันขออวยพรให้ท่านทั้งหลาย จงได้รับความเจริญโดยทั่วหน้ากัน ซึ่งต่อไปนี้ดิฉันจะได้แจกรางวัลให้แก่ผู้ชนะเลิศ รองชนะเลิศ และผู้ที่ได้รับรางวัลชมเชย ขอท่านได้โปรดปรบมือให้เกียรติยศแก่หัวล้านทั้งสี่ท่านนี้ด้วย"

เสียงปรบมือดังกราวไปทั่วบ้าน "พัชราภรณ์" คุณท้าวใหญ่เริ่มแจกรางวัลให้แก่เจ้าคุณปัจฉินิกฯ ซึ่งเป็นผู้ชนะเลิศ ต่อจากนั้นก็แจกถ้วยรองชนะเลิศให้แก่หมื่นนริศร์นรากร และแจกชมน้ำพานรองให้แก่ผู้ที่ได้รับรางวัลชมเชยทั้งสองท่าน เสียงปรบมือดังทั่วบ้าน "พัชราภรณ์"

การประกวดหัวล้านสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ เจ้าคุณปัจฉินิกฯ ดีใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อท่านลงมาจากเวที เพื่อนฝูงก็เข้ามาหอมล้อมแสดงความดีใจด้วย

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องตะโกนบอกคนใช้ให้นำเบียร์และเหล้ามาเลี้ยงแขกอีก พล นิกร กิมหงวน และดิเรก
ช่วยกันห้ามเจ้าคุณปัจจนิกฯ ขึ้นบ่าพาแขกไปรอบๆ บ้าน ทำความครั้นเครงให้แก่แขกทั้งหลาย

งานวันเกิดของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สิ้นสุดลงในเวลา ๒๔.๐๐ น. เจ้าภาพปลื้มใจและได้รับความสุขอย่างล้นพ้น
แต่ ๔ สหายของเราเป็นเมาจนแทบไม่มีสติ โดยเฉพาะเสียหงวนนอนแผ่อยู่กลางสนาม พวกคนใช้ต้องช่วยกันห้าม
ขึ้นไปบนตึก

จบปริิบูรณ์